

Tartalom

Az Egyház hivatása a misszió	1
Új épülettel bővült a 15 éves Óvoda.	2
A választ csak hitünk tudja	3
Nyugat-Európai zarándoklat – I. rész.....	4
Ismét Máriacellben	7
Isten oltáránál – Beszélgetés az újmisék atyákkal.....	8
Riport dr. Németh Norberttel, Egyetemi Lelkészség vezetőjével	10
A cselekvő szeretetről Gondolatok Csaba testvértől	11
A Szentlélek erejével	12
Tengertől – Tengerig	13
Laudate, cantate! XVII. Buxtehude	14
A kötelezők is csodákat rejthetnek	15
Zarándoklat Mária jelenéseinek helyére Medjugorjeba	16
Fiatalok az egyesült világért	18
Celldömölk – Nagyboldogasszony búcsú 2012. ..	19
Emlékezünk	20
Ferences rendezvények	21
Gyalogos zarándoklat a Szűzanyához .	21
Anyakönyvi hírek	22
Veni Sancte a kertvárosban	22
Élő rózsafüzér a családokért, papi hivatásokért és a városért	23
Szent Brunó	23
Plébániai hírek	24

Az Egyház hivatása a misszió

1926 óta október a világmisszió hónapja. A hónap utolsó előtti vasárnapja pedig Boldog II. János Pál pápa révén lett a világmisszió vasárnapja. Ezen a napon minden templomban imádkoznak a hitterjesztés ügyéért és a missziók javára gyűjtik a perselyadományokat. A befolyó összegből templomokat építenek, segítyt nyújtanak a rászorulóknak, iskolákat és kórházakat tartanak fenn. A hithirdetés védőszentjének Lisieux-i Szent Teréznek az emléknapját szintén e hónap első napján ünnepelte az egyház. Teréz mellett a missziós egyház másik nagy patrónusa az újkori missziók legnagyobb alakja Xavéri Szent Ferenc.

A missziós küldetést az egyház Jézustól kapta. Mennybemenetele előtt az apostolokat felszólította: „Menjetez tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket. Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek! S én veletek vagyok mindennap a világ végéig!” (Mt 28,19-20) Jézus nagy missziós parancsa és felhívása nemcsak az apostoloknak szólt, hanem minden kor, minden keresztényének szól, nekünk is. Ennek a küldetésnek a teljesítésében, ahogy megígérte, velünk van és velünk lesz.

Azt, hogy a missziót az egyház kétezer éves története során milyen fontosnak tekintette és így tekint rá ma is, jelzi, hogy a II. Vatikáni Zsinat egy teljes dokumentuma foglalkozik ezzel a témával, illetve, hogy azóta a pápák is a zsinat szellemében tanítanak a hitterjesztés feladatáról. „A nemzetekhez küldte Isten az Egyházat” – ezekkel a szavakkal kezdődik a II. Vatikáni zsinat *Ad gentes* című dokumentuma, amely vázolja a missziós tevékenység alapelveit. Az egyház katolicitásából, egyetemességéből következik, hogy minden embernek hirdetni akarja az evangéliumot. Lényegi tulajdonsága, hivatása ez, amit sohasem adhat föl, mert természetéhez tartozik.

A 20. század pápai időszerűen és modernen nyilatkoznak a hit terjesztésének ügyéről. VI. Pál pápa az *Evangelii nuntiandi* című enciklikáját így kezdi: „Az evangéliumot hirdetni korunkban kétségkívül nemcsak a keresztény világ számára fontos, de az egész emberiség javát is szolgálja.” I. János Pál pápa még püspök korában, miután Afrikában meglátogatta missziós papjait, így vall: „A misszionáriusok nagy erővel emlékeztettek Isten szeretetére, aki minden embert szeret, és azt akarja, hogy mind elérjék az üdvösséget, amelyet mindenkinek készített.” Boldog II. János Pál pápa, Krisztus utazó nagykövete, így vélekedik a misszió aktualitásáról *Redemptoris missio* című enciklikájának 92. pontjában: „Még sohasem volt az Egyháznak annyi alkalma és lehetősége, mint manapság, hogy az Evangéliumot a szó és a tanúságtétel révén minden emberhez és minden néphez eljuttassa.” Ugyanezen dokumentum 2. pontjában pedig így ír: „A hit a továbbadás révén erősödik!” XVI. Benedek pápa üzenetében, amelyet az elmúlt évi

(folytatás a 2 oldalon ⇨)

(↔ folytatás az 1. oldalról)

missziós vasárnapra írt, idézi elődjének a harmadik évezred kezdetére írt apostoli levelében foglaltakat és megerősíti, hogy mivel a hit mindenhol válságban él, szükség van az első keresztény közösségek apostoli lendületére, amelyek kicsik és védtelenek voltak ugyan, de tanúságtételükkel megismertették az evangéliumot az egész akkor ismert világgal. A missziós tevékenységről pedig így ír Benedek pápa: „Ez a legértékesebb szolgálat, amit az egyház tehet az emberiségnek és minden egyes embernek, aki keresi léte mélyebb értelmét, hogy életét a maga teljességében élje.”

Az idei missziós vasárnap mottója: „Fedezzük fel újra a hit örömét!” Mindnyájunknak tehát újra fel kell fedoznünk a hit ajándékát, amelyet mi is őseinktől kaptunk és tovább kell adnunk tanúságtevő keresztény életünkkel azoknak,

akik még nem ismerik Krisztust és az Ő egyházát. Ha Péter, Pál és a többi apostol bezárkóztak volna az emeleti terem-be és nem indultak volna hirdetni az evangéliumot, akkor lehet, hogy most mi sem lennénk hívők. Ők a Szentlélekkel megerősítve bátrak voltak, elindultak, Jézusért minden nehézséget elviseltek, mert nem tudták magukban tartani, amit láttak és halottak. Az ő példájukra, a Lélek erejében induljunk útra mi is saját kis környezetünkben és hirdessük Isten csodáit, amelyeket a világ és a mi saját életünkben végbe vitt. Ebben a hónapban különösen imádkozzunk a missziókban dolgozó keresztényekért és azokért, akiknek szíveit nyitogatják. A missziós vasárnapon pedig perselyadományainkkal is támogassuk a hitelesítés nemes ügyét.

Óra Krisztián

Új épülettel bővült a 15 éves Óvoda

Egy szeptemberi őszi délutánon szép ünnepségben volt részünk a Szent Család Óvodában.

Egyrészt 15 évvel ezelőtt kezdte meg működését az óvoda, másrészt pedig sor került a tornaszoba megáldására és felavatására is.

Az udvaron a szabadtéri, püspöki koncelebrációs szentmisét dr. Veres András megyés főpásztor úr mutatta be, melyen részt vett még Molnár János atya a püspöki titkár, valamint Stróber László apátplébános úr, Gombos Bálint és Óra Krisztián atya, plébániánk egykori és jelenlegi káplánja is.

A szépszámu hívők (szülők, nagyszülők, meghívott vendégek) először Kovácsné Ujj Andrea óvodavezető köszöntőjét hallhatták, aki elég részletesen elmondta, hogyan kezdődött a tornaszoba kialakítása. Kb. 3 éve jött a lehetőség az óvoda szomszéd-

ságában lévő családi ház megvételére, de anyagi forrás nem állt rendelkezésre. A megvételhez szükséges pénzösszeg jelentős részét Németországból szereztek meg és ezt helyi forrásokkal kiegészítve kerülhetett sor a vételre. 1,5-2 éves felújítási munkát követően jött el a várt pillanat, vagyis a felszentelés ideje.

A misén a zenei szolgálatot Sziráki Péter és lelkes csapata látta el.

Püspök atya prédikációjában arról szólt röviden, hogy mindenkiben, vagyis felnőttekben és gyermekben egyaránt ott motoszkál az Isten utáni vágy és arra buzdított minket, hogy tartsuk

is meg ezt a vágyat a hétköznapi nehézségek, megpróbáltatások idején is.

Szentmise után az óvoda szülők kórusa egy szép éneket adott elő, majd átvonultunk a felújított ház elé, ahol püspök atya felszentelte, majd Gyutai Csaba pol-

gármester úr a nemzetiszínű szalag átvágásával avatta fel a tornaszobát magába foglaló épületet.

Közösen megtekintettük belülről is az épületet, melynek emeleti részén került kialakításra a szépen felújított szoba.

Az agapé előtt még egy ünnepi pillanatra is sor került: "15 éves a Szent Család Óvoda" felirattal díszített tortát kezdett szeletelni a püspök atya az óvodások élénk figyelve mellett.

Az igen szép őszi időben sokáig tartott a kötetlen beszélgetés az udvaron és közben meg lehetett tekinteni egy fotóösszeállítást a tornaszoba létrejöttével kapcsolatban.

A mai ünnepség után már nemcsak a lelki, hanem a testi igényeket is jobban ki tudja elégíteni az óvoda.

Szeles Miklós

A választ csak hitünk tudja

„Nem hiszem el!” Hangzik el ez a mondat oly sokszor emberek ajkáról. Ezzel a rövid mondattal sokszor önkéntelenül is védekezünk, hogy elfogadjuk az igazságot, a tényeket. Mégis egyre többször mondjuk ki ezt a mondatot bosszankodva a minket körülvevő világon. Nem csoda a jelenlegi helyzetben, a TV híradók felérnek egy Z-kategóriás akciófilmmel. Értetlenül állunk a hétköznapi szürkeségében, és gondjaiba temetkezve nem értjük, hogyan jutottunk ide. Az ember Teremtőjétől azért is kapott értelmet, hogy gondolkodjék, és keresse a válaszokat. Az ember, aki hordozza Alkotója képét lelkében muszáj, hogy feltegye ezeket a kérdéseket. Ebből adódóan feltesszük a kérdést: Miért? Ne ez legyen a kérdés, hanem jussunk el a: Hogyan? – kérdéséig.

Szentatyánk XVI. Benedek pápa 2012. október 11-én megnyitja a Hit évét, melyet 2013. november 24-én zár be. „Emeljük tekintetünket a hit szerzőjére, és bevégezőjére, Jézusra.” (Zsid 12,2) A modern ember elveszti fokozatosan érzékét a lelki dolgok iránt, és eltávolodik az egészséges tanítástól. Ebben az esetben maga állít bálványokat, melyekben hinni kezd, és követi őket. Láthatjuk, hogy újra éled a hedonizmus, vagyis a pénz, a test, és az élvezetek hamis kultusza. Reneszánszát éli a babonaság az elvont spiritualitás felé fordulás. Ugyanakkor nyugatról betelepdednek hazánkba a nemzetbomlasztó átkeresztény szekták. Szent Pál apostol buzdít minket, hogy erősöd-

jünk meg Isten fegyverzetében, hogy a sátán cselvetéseinek ellenállhassunk. (Vö., Ef 6,11) Nagyon meg kell újra erősödnünk a hitünkben ezt jól látjuk, és ehhez kell mennyei Atyánk segítségét kérnünk.

A hit ugyanakkor nem az ember sajátos erőfeszítése elsősorban, hanem az Úr ajándéka. „Azt sem mondhatja senki, hogy Jézus az Úr csak a Szentlélek által.” (1Kor 12,3) Erre a hitre kapunk meghívást, és erre kell eljutnunk. Muszáj ebben a hitben megerősödnünk. Az ígért válaszok kérdés formában a hogyanra: Imádkozom eleget? Képzem magamat eleget a hitemben, olvasok Szentírást, az Egyház tanítását tartalmazó könyvet? Mennyire érzem magamat felelősnek egész nemzetem sorsában?

Az élet nagy ajándék, ami nem csak egy nagy lehetőség, hanem azzal együtt járó kötelesség. Kötelességünk megerősödni az egészséges tanításban, annak ismeretében, követésében. Nagyon sokszor kapunk a külvilágtól olyan ingereket, melyek megpróbálnak elijeszteni a hittől, a vallásos életől. Hamis boldogságokat ígérnek, vallást Isten nélkül, vagy vallást Isten látszatával. Tartalmatlanságot, ürességet. „Így múlik el a világ nem robbanással, csak nyöszörgéssel.” Írja T. S. Eliot.

Életünk körforgása sokszor hasonlít egy reménytelen küzdelemre, melyben a vérszívók, és a véradók hadakoznak egymással. „Aki nem akar dolgozni, ne is egyék!” (1Tessz 3,10) Figyelmeztet az apostol, és mégis mi a szolgálatteljesítés igájába hajtjuk fejünket, és meghunyászkodva robotolunk. A fiatalokat pedig tudatosan nyugatra hajtja a külvilág, az ellehetetlenítés. „Az ember nem azért él, hogy dolgozzék, hanem azért dolgozik, hogy éljen.” Így ír erről Wass Albert az Átoksor kísértetek című regényben. Ne legyünk szolgálatteljesítés tudjunk kiállni igazunkért. A mai ember egyik legnagyobb problémája az akaratgyengeség. Sokszor van, hogy nem tudunk nemet mondani, és

szembeszállni olyan dolgokkal, melyek nem képezhetik részét életünknek. Ne engedjünk be olyan dolgokat mindennapjainkba, melyek távol állnak értékrendünkötől. Az Úr imájában fohászkodunk így: „Legyen meg a Te akaratod”. A mennyei Atya akaratát keressük, és azt tesszük mi is magunkévá. Ne hajoljunk meg idegen és gonosz akaratok, ránk erőltetett hazugságok előtt, mert az igazságot meg kell látnunk a legszentebb akaratban.

Szentatyánk első enciklikája a szeretetről szólt, a Spe Salvi a reményről, és következő enciklikája a hitről fog szólni. Az isteni erényeket a hitet, a reményt, a szeretetet állítja élénk Krisztus Urunk helytartója. Ne hátráljunk meg higgyük, hogy a Teremtőnek velem teremtményével terve van ezen a világon, küldetést kaptam, melyben részt kell vállalnom. Reméljük, hogy az igazi helyes és teljes szabadságra kaptunk meghívást, és a halál nem pont, hanem kettős pont életünkben, és tudjuk, hogy a kettős pont után jön a folytatás. Szeressünk, aki életemet adta mindennek felett, mindenki mást meg Őérette. Isten maga az igazság, ezért a szeretet mindig járjon együtt az igazsággal. Ezek az erények fognak segíteni bennünket abban, hogy életünk által jobb lesz a világ körülöttünk, melynek rendbe hozatala mindannyiunk előtt álló közös, de szép feladat. Erre kérjük a hit szerzőjének támogatását, áldását.

A XX. század elején történt: egy amerikai plébánián becsöngetett egy hétéves forma kisfiú, a fiatal pap ajtót nyitott és megijedt, mikor látta, hogy a hátán egy ötéves fiút hord. – Jaj te szegény biztos elfáradtál, mert nagyon nehéz lehet a társad. – Nem nehéz atyám, mert a testvérem – hangzott a válasz. Mi is így vegyük észre egymásban a testvért, a saját vérünket, akivel közösen hordozzuk egymás terhét.

Pete Polgár Máté
Teológus

Nyugat-Európai Zarándoklat a Szűzanya és a francia szentek nyomában – I. rész

„Lelkem ne félj, lenyúlt egy kéz, karjába vett és úgy vezet. Nincs rémület, nincs félelem, míg áldó karja átölel, itt van a menny egész közel!” (Kovács Margit)

Ennek a vezető kéznek oltalmában indult útnak július 23.-án, Gombos T. Bálint atya lelki-vezetésével Zalaegerszegről az a 44, többségében zalaegerszegi, valamint Bálint atya mostani és korábbi szolgálati helyeiről: Egyházasrádócra, Kőszegről és Szombathelyről is csatlakozó lelkes zarándokok, hogy a Szűzanya és a francia szentek nyomába szegődjön, ismerkedjen életükkel, gyönyörködjön az Isten alkotta csodálatos tájakban, – melyek az Úr keze nyomát őrzik – és az ember készítette gyönyörű, Istent dicsőítő alkotásokban. Egy zarándokút alkalmával mindig megvan a lehetőségünk észrevenni, hogy milyen Isten gondviselő szeretetében élni, hiszen jártunkban- keltünkben végig érezhetjük Mennyei Atyánk gondviselő jóságát. „Keveset tud, aki semmit sem tapasztalt, de aki sokat járt-kelt, nagy tudást szerzett” (Sir. 34,9-11) Ezért indultunk útra, vállalva az úton-levés kényelmetlenségeit, mert egyrészt hisszük, hogy az út során szerzett élményeink hozzájárulnak lelki életünk fejlődéséhez. Másfelől egy ilyen út során mindig ott van életünk áldozata is: a fáradtság, a

lemondás, s az, hogy mindig van miért és kikért felajánlani, imádkozni és nem utolsó sorban hálát adni.

Zarándoklatunk első állomása a „Bajor Velencének is nevezett, a három folyó (Duna, Inn, Ilz) torkolatánál fekvő **Passau** városa. Múltat idéző műemlékei mind megannyi kincs. Az óváros szívében áll a Szent István székesegyház. Gizella királyné sírját felkeresve pillantottuk meg a Niedernburgkolostort. Ebbe a Benedek rendi apátságba vonult vissza és itt élt első királyunk halála után felesége. A korai román templom déli oldalán lévő kápolnában fekvő nyughelyére nemzeti színű szalaggal átfont koszorúk hívják fel figyelmünket. A gótikus sírpítményben pihennek Boldog Gizella csontjai. A sírhely fölött elhelyezett üveg ereklyetartókban első királynénk ereklyéje mellett, férje Szent István király csontereklyéje is megtalálható. Itt mutatta be zarándokutunk első szentmiséjét Bálint atya, kérve szentjeink közbenjárását.

Továbbutazva Bajorország nagyvárosát, **Nürnberget** kerestük fel. A város a náci háborús bűnösök 1945

és 1949 között lefolytatott pere, a „**nürnbergi per**” nyomán lett közismert. Gyönyörű utcáskái, díszített házai lenyűgöztek bennünket. Megcsodáltuk a **Szent Lőrinc** katedrális, előtte az Erény kútját, a **Mi Asszonyunk** és a **Szent Szabaldeusz** templomokat, melyek mind az építészet csodái, festett üvegablakaikkal, szobraikkal. A Miasszonyunk templom órájának a bábjátéka délben hallható. A város általunk is ismert legnevezetesebb szülöttei Albrecht Dürer (1471-1528) reneszánsz festő és grafikus, valamint Luxemburgi Zsigmond (1368-1437) magyar és cseh király, német-római császár.

Másnap kora reggel már a németországi **Trier** városa felé utaztunk, ahol az ország legrégebbi Istenháza (4.század) a **Szent Péter** dóm található. Ez a katedrális a római kori műemlékekkel és a mellette lévő **Mi Asszonyunk** templommal együtt, amely Németország legrégebbi gótikus szentélye, 1986 óta a Világörökség része. A dóm kincsei közül leghíresebb a Szent Köntös, melyet a hagyomány szerint Jézus viselt a keresztre feszítése előtt és Szent Ilona császárné hozta magával a Szentföldről. Az ereklyét különleges körülmények közt őrzik. Krisztus köntöse varratlan, egybeszőtt vászon, melyre a katonák sorsot vetettek – feltételezhetően a Szűzanya keze munkája, amit Mária szőtt Gyermeke és a néphagyomány szerint együtt növekedett viselőjével. Több csodás gyógyulást és rendkívüli kegyelmet tulajdonítanak neki. A köntös annak a szimbóluma, hogy Isten emberré lett, Jézus életének eseményeire, Isten összetartó erejére emlékeztet. Ebben a szentélyben imádkoztuk szentmisénket, s emlékeztünk a nap szentjére az 1999-ben szentté avatott Árpád-házi

(folytatás az 5. oldalon ⇨)

(⇐ folytatás a 4. oldalról)

Szent Kingára, IV. Béla király leányára is.

Továbbcsátálva a **Választófejedelmi Palota** épületében gyönyörködünk, majd bekukkantottunk a régi evangélikus templomba is.

Trier után irány Franciaország! **Reims**-ben, a királykoronázó városban megtekintettük az „Angyalok katedrálisát, a francia építészet és a gótika leggyönyörűbb alkotását, mely 1991. óta szintén a világörökség része. A templom legmarkánsabb jellegzetessége a reliefekkel és szobrokkal gazdagon díszített nyugati homlokzat, mely a középkori szobrászat nagyszemű példája. A főbejárat fölött látható a nyugati homlokzat közepét elfoglaló rózsablak.

Az északi kapuja mellől kacéran mosolygott ránk a „Mosolygó angyal” szobra, Reims szimbóluma. Reims-i sétánk után továbbindultunk az ország fővárosa Párizs felé.

Zarándoklatunk harmadik napján Párizs legfontosabb nevezetességeit kerestük fel. Először buszos városnézés keretében ismerkedtünk a látóvalókkal, majd gyalogosan folytattuk. Utunk elején a Cité-n magasodó gótikus kápolnát, Párizs és a világ egyik legszebb belső terü, két szintes **Sainte-Chapelle**-t (Szent Kápolnát) csodáltuk meg. A Sainte-Chapelle

Szent Keresztnek és Szent Koronának ajánlott felső szintje a király és kísérete magánkápolnája volt, míg a Szűz Máriának szentelt alsó szinten az udvari méltóságok vehettek részt a szertartásokon. Az egyhajós kápolna két különlegessége miatt híres. Az egyik a két-szintes megoldás, amelyre igen kevés példát találunk a középkori templomépítészetben. A másik a felső kápolna hatalmas rózsablaka és 15 hatalmas, színesüveg-táblája, amelyek ószövet-ségi jeleneteket, Krisztus életének eseményeit ábrázolják.

Továbbhaladva a Szajna partján található **Notre Dame** (Mi Asszonyunk) székesegyházba, Párizs legismertebb gótikus stílusú templomába látogatunk el. Monumentális méreteivel és díszítettségével nagy hatást gyakorolt mindannyiunkra. Egyszerre több mint hatezer hívőt képes befogadni. Ugyancsak a gótikus stílusra jellemzők a faragott köcsipkék. A három gazdagon díszített ajtó és a szintén díszes ablakok csodásan mutatnak a katedrálison. Homlokzatán végighúzódik egy oszlopsor faragott alakokkal, nagy rózsablakokkal, amelyek több színű üvegből készültek. A Notre-Dame a maga öt hajójával hatalmasnak számít, az egész épület nagyságával az egyház diadalát hivatott hangsúlyozni.

Szinte már alig bírtuk a sok látnivalót befogadni, mikor a világ leglátogatottabb és egyben legnagyobb múzeumában Párizs központi részén, a Szajna jobb partján található nemzeti múzeum épületegyüttesében, a **Louvre**-ban gyönyörködhettünk. Az itt található gazdag európai képzőművészetek gyűjteménye mellett egyiptomi, iszlám, keleti, görög, római és etruszk emlékek is megtekinthetők benne, amit mi idő hiányában sajnos nem tudtunk megnézni. A Louvre felől a Tuileriák kertjében sétáltunk, melyet 1564.-ben alakított ki Medici Katalin palotája előterében. A kert egy évszázaddal később a nagyközönség előtt hamar divatos korszává vált.

Innen Párizs legöregebb, 542-ben

épült templomát a **Saint Germain**-t kerestük fel, ahol az aznapi szentmisénket imádkoztuk. A templomon kívül a tér egyik jellegzetessége a Négy püspök kútja, Joachim Visconti alkotása. A jelenlegi épület a román stílusú építészet egy szép példája, szögletes tornya a korai 11. században épült román stílusban.

Szentmise után továbbcsátálva a latin negyedben – nem messze a párizsi Magyar Intézettől és a Panthéontól – található gyönyörűen gondozott, körbekerített parkban a **Luxembourg kert**ben gyönyörködtünk. Jó időben a park tele van sétáló, piknikező emberekkel. A Luxemburg-kastély előtt lévő díszkertben sok csodás szobrot, köztük a new york-i Szabadság-szobor mását, valamint egy csodás Medici-szökőkutat is láthattunk.

E napi látnivalóink megkoronázása a 130 méter magas Montmarte hegyen épült csodálatos szépségű **Sacré-Coeur** (Szent Szív) bazilika, ahonnan mesés szép kilátás nyílik a városra. A bazilika a francia-porosz háborúban elesett katonák emlékére épült, akik lelki üdvéért még ma is folyamatosan imádkoznak. A székesegyház görög kereszt alaprajzú, öt kupolája van, belsejét márvány és mozaik borítja. A főbejárat két oldalán Jeanne d'Arc és Szent Lajos bronzszobra áll. Az áldást osztó Jézus alakja egy falmélyedésben kapott helyet. A szentély feletti boltívet a „Nagy Krisztus”-mozaik borítja, mely Franciaország Szent Szív iránti elkötelezettségét jelképezi. A mozaik 475 négyzetméteres, a világ legnagyobb ilyen alkotása.

Párizsban töltött második napunk délelőttjén a párizsi szentek nyomába indultunk. Először is a **Csodásérme látnokának, Labouré Szent Katalinnak a kápolnáját** kerestük fel, ahol szentmisén vettünk részt. Labouré Katalin szüleinek kilencedik gyermeke volt. Édesanyja halálával a kis Katalin Szűz Máriában talált édesanyjára. Hamarosan novicia lett a párizsi Irgalmas

(folytatás a 6 oldalon ⇨)

(⇐ folytatás az 5. oldalról)

Nővéreknél. 1830. július 18-án éjjel egy 4-5 évesnek látszó, fehér ruhába öltözött fiúcska ébresztette fel. „Jöjj a kápolnába, a Szent Szűz vár reád!” – szólt hozzá. Ő gyorsan felöltözött, s a fiúcska kíséretében a kápolnába sietett, ahol Szűz Mária várta. Egy újabb látomásban a Szent Szűz megmutatta a nővéreknél a csodás érem tervét. A csodás érem előlapjának képe a Boldogságos Szűz földgömbön álló alakja. Kezéből sugarak indulnak ki, lábával egy kígyó fejét tapossa. Körirata: „Ó, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!”. A hátlaapon 12 csillag közepette a keresztrel koronázott Mária-monogram, alatta Jézusnak töviskoronával körülvett, és Máriának törrel átdöfött Szíve volt látható. A Szeplőtelen fogantatást ábrázoló kegyérem használatát és viselését a Római katolikus egyház jóváhagyta, sőt a skapuláréval egy rangra emelte és búcsúkkal gazdagította, a Szűzanya megjelenésének napját pedig emlékünneppé rendelte. A feltűnő megtérések, csodák és a mérhetetlen kegyelem áldásai gyorsan közismertté tették a Csodás Érmét, s maga a nép nevezte el az érmet csodásnak. Katalint 1933-ban boldoggá, 1947. július 27-én pedig szentté avatták. Épen maradt testét üvegkoporsó őrzi a párizsi

csodás érem Kápolnában.

Ezt követően **Páli Szent Vince** szentélyét kerestük fel, aki Dél-Franciaországban született szegény szülők gyermekeként Pouy falucskában, mely helység közel fekszik Lourdes-hoz és az óceánhoz. Vince mindig is pap szeretett volna lenni. Álma 19 éves korában vált valóra, amikor pappá szentelték. Láta a vidéki lakosság vallási tudatlanságát és elhagyatottságát, és ez arra indította, hogy szerzetet alapítson, amelynek feladata népmissziók indítása és jó papok nevelése volt. Rendjét lazaristáknak hívjuk. Ezen kívül egy női szerzetet is alapított a Szeretet Leányai (ismertebb nevükön Irgalmas Nővérek) elnevezéssel. Már életében szentként tisztelték. Párizsban 1660. szeptember 27-én nyolcvanadik évében halt meg. Híres mondása: „Én sohasem gondoltam, hogy nagy dolgokat viszek végbe, hanem egyszerűen tettem, amit tennem kellett.”

Elköszöntünk Páli Szent Vincétől és Párizs latin negyedében, a Luxembourg-kerthez és a Párizsi Magyar intézethez közeli **Panthéon**hoz látogatunk, - ami korábban templomként, ma híres temetőként funkcionál – amelyben ma Franciaország nagyjai, köztük Voltaire, Rousseau, Victor Hugo, Dumas, nyugszanak. A Panthéon Párizs egyik leglátogatottabb emlékműve,

mely neoklasszicista stílusban épült, építése XV. Lajostól származik, aki mi-kor nagyon beteg volt fogadalmat tett a város védőszentjének, Szent Genovának, hogy templomot emeltet a tiszteletére. A kupola galériájában végezte el 1849-ben Léon Foucault fizikus azt a híres ingakísérletet, amellyel a Föld forgását bizonyította be.

Párizsi látogatásunk következő állomása a Szajna partján álló „**Öreg Hölgy**”-nek becézett **Eiffel torony** volt. Az Eiffel-torony Párizs legismertebb szimbóluma, mely tervezőjéről, Gustave Eiffel mérnökről kapta a nevét. Évente több millió turista keresi fel. Az építmény jellegzetes alakja Párizs több pontjáról is jól látható. Párizs jelképének magassága 322 m. A technikai forradalom jelképének fém szerkezetét tizenkétezer darabból illesztették össze. Az Eiffel-torony sok megpróbáltatáson ment keresztül, de még ma is a világ egyik leghíresebb épületeként ismerjük.

Továbbhaladva a **Arc de Triomphe** (közismert magyar nevén a **Diadalív**) híres párizsi emlékműjéhez érkeztünk, ami Franciaország fővárosának egyik legismertebb látnivalója. A Diadalív szabadon álló, nyitott kapuív, amit valakinek vagy valaminek a tiszteletére, gyakran győzelem alkalmával emeltek. Párizsban I. Napóleon császár és a mindenkor francia hadsereg dicsőségét hirdeti. Itt található az ismeretlen katona sírja is. A Diadalív, – számos más párizsi látnivalóhoz hasonlóan, – csodálatos kilátóhely is. 284 csigalépcső megmászása után értünk fel a tetejére, ahonnan élvezhettük többek között a hihetetlenül szimmetrikus városépítés látványát is.

Párizsi programunk zárásaként sétahajózásra került sor a Szajrán, ahonnan még egyszer láthattuk a város nevezetességeit, megcsodálhattuk ezt a gyönyörű várost.

Zarándokutunk félidejéhez érve **Lisieux** városába érkeztünk, ahol **Kis Szent Teréz** kármelita rendi szerze-

(folytatás a 7. oldalon ⇨)

(↔ folytatás a 6. oldalról)

tesnő katedrálisát, sírját kerestük fel. A „Gyermek Jézusról és a Szent Arcról nevezett” Terézt Isten a felebaráti szeretetre hívta, amelyet a Megfeszítettől kapott. Ő tudtul adta neki, hogy rajta keresztül akarja megváltó vérét kiárasztani a lelkekre. Teréz ettől kezdve többször mondogatta lelki-vezetőjének: „Nekem az a mennyország, hogy jól tehetek a földön!” Nem akart naggyá válni, hanem minden időben, minden helyen, minden körülmény közt igyekezett azt tenni, amire képes, amit Isten vár tőle. Ez a **kis út** mindenki számára azt jelenti, hogy saját adottságait, körülményeit felhasználva kell az élet-szentségre eljutni. Ez az út mindenkinek a saját útja. II. János Pál pápa egyháztanítói címmel illette. A feszületet

mindig szorosan átkulcsolva tartotta, s mikor egy alkalommal rózsát hoztak neki, szíromról szíromra bontva a vi-rágot, a szírmokat az Úr sebeire tette.

Teréz, akinek lelke úgy bontakozott ki, mint egy bimbó, és nem akart mást, csak „kis, fehér virágként” illatozni az Üdvözítő kedvére. „Istenem, szeretlek!” - ezek voltak az utolsó szavai. Még életében jövendőlte erről a pillanatról:

„A küldetésem csak most kezdődik, az a küldetésem, hogy másokat megtanítsak arra, hogyan szeressék Istent, s rózsasőt fogok hullatni az emberekre!” Szent Te-

réz teste elporladt, néhány csontdarab viszont megmaradt. Ezek a Lisieux-i bazilikában láthatók, egy koponyacsont darab viszont díszes fa ereklyetartóban 1994 óta járja a világot. Itt e gyönyörű bazilikában a szentmisében adtunk hálát eddigi utunk során kapott kegyelmekért és kértük Kis Szent Teréz közbenjárását, hogy szeretetével kísérjen bennünket zarándoklatunk hátralévő

részeiben. Felkerestük a kolostort is ahol élte kármelita életét és ereklyéjét ma is őrzik.

(Folytatjuk)

Salamon Károlyné

Ismét Máriacellben

2012. szeptember 29-én újra Mariacellbe hívtott minket a Szűzanya. Sokan közülünk már többször is jártak itt, és mégis úgy érzik újra és újra el kell jönni. Miért? Mert olyan

szép a környezete, vagy mert ide volt eltemetve Mindszenty bíborosunk? Nem hiszem, hogy csak ezért! Hanem inkább azért a lelki élményért, amit Mária jelenlétében mindannyian

megtapasztaltunk. Ide hoztuk örömeinket, bánatainkat, és a szentmisében mindezt le is tehattunk az Úr Jézus elé a vépi csoporttal együtt. Imáinkat felajánlottuk családjainkért, szeretett hazánkért, magyar népünkért. Óra Krisztián káplán atya és Pete-Polgár Máté győri szeminarista vezetésével nagyon bensőséges keresztutat járhattunk végig. A várost ellepték a fúvós zenekarok, akik gyönyörű népviseletben zenéltek együtt, öregek és fiatalok. Jó volt látni, hogy a mai fiatalok is igazán büszkék lehetnek hazájukra, és hagyományaikra. Elbűvölt bennünket a Neubergben lévő csodálatos gótikus templom. Horváth Sándorné Margitka csodálatos énekekkel, és vezetőink imádságos lelkületével segítettek bennünket, hogy ez az út igazi zarándokúttá válhatott.

Tótmárton Tamásné

Isten oltáránál – Beszélgetés az újmisék atyákkal

Dr. Veres András megyéspüspök Molnár Jánost és Németh Csabát pappá, Kovács József akolitust pedig diakónussá szentelte június 23-án. A három fiatal azonban nem csak ez a kiemelkedő esemény és a szemináriumi évek kötik össze. A köztük lévő barátság jóval korábban, a közös gimnáziumi évek alatt szövődött. 2012. július 7-én egykori iskolájukban, a zalaegerszegi Mindszenty iskola zárdakápolnájában mutattak be újmiséket. Ez alkalomból kérdeztük őket az életről, a Mindszenty gimnáziumról, példaképeikről és Istennel való kapcsolatukról.

Milyen emlékeket őriz a Mindszenty iskoláról?

Molnár János: Hosszú idő telt el a balagás óta, és most is igaz, hogy az emlékek megszépülnek. Ez nemcsak azért van, mert nem akarunk a kellemetlenre emlékezni, hanem mert sokkal jelentéktelenebbek, mint a jó dolgok. Minden tanárom segített a papság felé, hiszen már az nagy segítség, hogy valaki nem gátol! A kedvesnővérekkel való szoros kapcsolat is folyamatos szellemi és lelki tápanyagpótlást biztosított hivatásom talajába. Az, hogy a tanárok követelményeket támasztottak, megtanított arra, hogy küzdeni kell mindenért. A tudás is Isten ajándéka, amit nem ingyen szerzünk meg, hanem komoly munkával. Nem voltam kifejezetten kiemelkedő tanuló, ám nevelőim ösztönöztek arra, hogy akkor is hozzam ki magamból a legtöbbet, ha valamihez nincs kedvem, ha fáradt vagyok, vagy valami gond telepedett rám. Nem azt mondom, hogy nem hagytak nekem nyugtot, viszont nem engedték, hogy talentumaimat csak elássam – segítettek kamatoztatni tudásomat. Az osztályom is nagyon jó volt. Ők is a szívemben élnek, hiszen sok időt töltöttünk együtt. Nem sikerült mindenkivel egyforma kapcsolatot kialakítani és fenntartani, de talán szabad azt mondanom, hogy mindannyiukkal jól kijöttem. Jó érzés volt, hogy többen el tudtak jönni a szentelésre és az újmisékre a faluba is, és itt voltak most a Mindszentyben is.

Németh Csaba: Mindig szerettem ide járni, a közösség jó volt. Szívemben őrzöm az esti szentmisék emlékét, a különböző nagyobb ünnepeken pedig nagyon szépek voltak az egész iskolai közösség jelenlétében bemutatott

szentmisék. A legszebb emlékeim pedig a nővérekkel való beszélgetések, akik végigkísértek egészen a papságig. Kovács József: Amint már említettem, az együtt „misézések”, aztán a rengeteg tréfa, a barátok, az osztálytársak, az atyák, a tanárok, a tanórák, a szünetek, a kirándulások mindig felszínre jönnek, ha együtt vagyunk, ha visszalátogatunk az iskolába. Egy pillantás, egy szó, egy gesztus, és tudjuk, mire gondol a másik, és már nevetünk is.

Mindszenty József bíboros életútja, életpéldája mennyire áll közel Önhez?

M. J.: Nem szeretnék hivatkozónak tűnni, de ismét ki szeretném emelni, hogy Mindszentyhez hasonlóan én is faluról származom. Ő is hálás volt családjáért, az imádságos, vallásos légkörért, amit otthon megkapott, neki is nehezen ment a tanulás. Amikor bekerült a szemináriumba, neki is sokat kellett pótolnia, hogy kortársaihoz képest tapasztalt hátrányát behozza. Szóval sok hasonlóságot látok, ezért a szeminárium alatt is példaképként tekintettem rá. Amikor végzős voltam, magyarórán lehetőséget kaptunk arra, hogy egy szabadon választott témát kidolgozzunk, gondolatainkat megfogalmazzuk, azzal egymást gazdagítsuk (ballagáskor egybekapcsolva, emlékkönyvként mindannyiunk kapott belőle). Én ekkor Mindszenty emlékeztető beszédének három gondolatát választottam témául: „*Állok Istenért, Egyházért, hazáért...*”. Egy kicsit életem tervezett „programbeszéde” is volt.

Számomra nagyon is példaértékű az, ahogyan ő az ősi értékek mellett szilárdan kiállt, az igazságról nem hallgatott sem plébánosként, sem érsekként, sem bíborosként. Mint em-

ber, ő is hibázhatott, lehet, hogy voltak rossz döntései, de ezeket próbálta lelkiismeretére hallgatva kijavítani. Méltatlanságának tudatában alázattal fogadott minden feladatot, amellyel megbízták.

N. Cs.: Sokáig gondolkodtam, hogy a diplomamunkámat vele kapcsolatban készítem el, de aztán más témát választottam. Személye meghatározó, példakép számomra határozottsággal és tenni akarásával.

K. J.: Igyekeztem megismerni az iskola és szemináriumi évek alatt az ő életét, életművét. Egyszer éves dolgozatot is készítettem zalaegerszegi plébános koráról. Szeretettel gondolkodom rá, és imádkozom mielőbbi boldoggá avatásáért.

A szemináriumban melyik volt a kedvenc tantárgya?

M. J.: Tanulmányaimat a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen végeztem. Kedvenc tantárgyam nem nagyon volt. Inkább beszélnék olyanokról, amelyek megragadtak, lenyűgöztek, és olyanokról, amelyekről ott nem értettem, hogy miért is kell velük kínlódni (ilyen igazából csak egy-kettő volt). Az első tantárgy, ami igazán megfogott, az a szociáletika volt, de szívemhez leginkább az erkölcsoteológia került közel. Sajnos egy kicsit tanárfüggő is volt, hogy miket tanulok szívesen, mert akinek jó volt az órája, azt szívesen tanultam, még ha nehezebb volt is az adott tantárgy.

N. Cs.: A dogmatika, mivel ez a tantárgy az, amely a leginkább segített elmélyíteni a hitbeli ismereteimet, és közelebb vitt Istenhez.

K. J.: Ha vicces akarok lenni, akkor azt mondom, olyan nincs, ha komolyan felelek, azt mondhatom, mind-

(folytatás a 9. oldalon ⇨)

(↔ folytatás a 8. oldalról)

egyiket szerettem.

Hogyan élte meg a papszentelési ceremóniát?

M. J.: Hála Istennek jól fel tudtam készülni. Az előző lelkigyakorlat kelő biztonságérzetet adott az előttem lévő, akkor még teljesen ismeretlen feladatok vállalásához. Nem éreztem különösebb hatásokat. Egyszerűen az a tudat, hogy pap vagyok, örömmel töltött el. Maga a szentelési mise szerintem gyorsan eltelt, ott észre sem veszi az ember, milyen gyorsan megy az idő. Külön boldogság volt, hogy rengetegen voltak, ismerős arcok garadája, még innen, Zalaegerszegről is.

N. Cs.: Erről most még nehéz beszélni, annyit mondanék, a küldetés ajándék és csoda.

K. J.: Nagyon izgatott voltam még az előtte lévő napokban – sőt percekben is –, de amikor az oltárhoz értem, teljesen megnyugodtam, és át tudtam élni.

Mit vár leginkább a papi szolgálatban, vannak-e aggodalmai?

M. J.: Jóllehet Jézus nem egyszer mondta: „Ne nyugtalanodjék szívetek!” vagy „Ne aggódjatok!”, mégis van bennem egy amolyan „szent félelem”, hogy vajon képes leszek-e megbirkózni a feladatokkal, erős tudok-e maradni a kísértésekkel szemben, hogyan fogom viselni, ha az Egyház kér valamit tőlem... Diakónusi jelmondatom – „Istennel nagy dolgokat viszünk végbe!” – továbbra is él bennem, továbbra is bízom Isten segítségével. Legjobban a misézést, a gyóntatást vártam, mert ilyet még nem csináltam.

N. Cs.: Bízom abban, aki meghívott a követésére, tehát nincsenek aggodalmaim, viszont izgulok egy kicsit.

K. J.: Azt várom, hogy kint legyenek a hívek között és misézhessem. Aggodalmaim nincsenek.

Milyen tervekkel vág neki a papi életnek?

M. J.: Megtanultam, hogy terveink

mindig vannak, de nagyon kevés dolog alakul úgy, ahogyan elgondolom. Így aztán nincsenek különösebb terveim, és akkor nem érhet nagy meglepetés. Legfőbb tervem azért az, hogy Isten akarata szerint tudjak élni. Brenner János egy jó mondatát szeretném megvalósítani a jelmondatom szellemében: „Ez minden vágyam: szentnek lenni, megszentelődni és másokat is megszentelni.”

N. Cs.: Egyetlen tervem van: Istent elvinni az emberek közzé, és megszentelni a rám bízottakat.

K. J.: A világot Jézus megváltotta, viszont ezt még nem tudja mindenki – nekik szeretném elmondani.

Ön szerint milyen a jó pap?

M. J.: Akiben szüntelen megvan az a vágy, hogy életét „Krisztus keresztyének titka szerint” alakítsa. Konkrétan: aki szeret imádkozni, nagy szíve van, megérti az emberek gondjait, és mindig kész segíteni.

N. Cs.: Hiteles, szolgálatkész, olyan, akinek a jelenléte azt sugározza, Isten közöttünk van.

K. J.: Imádságos, híveinek élő, aki emberséges tud maradni.

Kik a példaképei?

M. J.: Mindig példaként állnak előttem szüleim, akik „értünk szentelték magukat”. Jelenlegi és egykori plébánosaim is bírnak olyan adottságokkal, amelyeket értéknek tartok, és próbálom követni őket. A Szentek közül Boldogságos Szűz Mária és Szent János apostol, akik az újmisés képemen is láthatók. Ők voltak azok, akik min-

dig sok időt töltöttek Jézussal. Szent János a védőszentem, úgyhogy ezért is kedves az ő személye.

N. Cs.: Keresztelő Szent Jánost és Vianney Szent Jánost, az ő példájuk áll a legközelebb hozzám.

K. J.: Rengeteg szent és pap van, akiket tisztetek, de nem szeretnék neveket felsorolni.

Befejezésül kérem fogalmazza meg, miért nagyon fontos a keresztyén hit az ember életében?

M. J.: Egészen röviden: Sajnos ma már ott tarunk, hogy azt kell mondani, a tudatos keresztyén hit nem azért kell, hogy kiemelkedő emberek legyünk, hanem hogy emberek maradhassunk.

Hitünk segít embernek maradni. Aki ember marad, az egyszer talán szent is lesz. Van egy régi együttes, a Bojtorján, aki megénekli, hogy egy szülő egyetlen jókívánsága, amit ma adhat gyermekének: „azt kívánom, bármi lesz is, ember légy fiam!”

N. Cs.: Ezt két mondatban nem lehet megfogalmazni, aki hívő, az minden bizonynyal már megtapasztalta, aki pedig még nem, annak kívá-

nom, hogy minél előbb élje át.

K. J.: Rengetegen keresik az élet értelmét. A keresztyén tanítás adja a legelfogadhatóbb magyarázatot azokra a kérdésekre, amelyek az Istenre, létre, emberre vonatkoznak. Szükséges egy stabil, határozott világkép, amit az emberek magukénak tudhatnak, és amibe belekapaszkodhatnak. Jézus örömhíre válasz minden ember kérdésére, nekünk az a feladatunk, hogy minden ember felé a legerőteljesebben tolmácsoljuk. Ha a válaszokat megértik, és elfogadják a keresztyén eszmét és életet, magukévá teszik, és úgy élnek, mint Jézus, üdvözülnek. Ezért fontos a keresztyén hit.

Köszönöm szépen a beszélgetést. Sok kegyelmet kívánok papi hivatások gyakorlásához, Isten áldása kísérje életük minden pillanatát!

Illés Csaba

Riport dr. Németh Norberttel, a Szombathelyi Katolikus Egyetemi Lelkészség vezetőjével.

Milyen okból és céllal nevezte ki meggyés-főpásztorunk a Szombathelyi Katolikus Egyetemi Lelkészségre?

A kinevezés erre a feladatra nem jutalom, nem előrelépés, nem is a szerencse vagy a véletlen műve, hanem Isten hívása egy újabb kalandra. Örömmel mondtam igent erre az új szolgálatra, mivel mindig is közel álltak és állnak a fiatalok a szívemhez. Korábbi állomáshelyeimen és a római tanulmányok alatt is veztettem ifjúsági közösségeket, ahol meg tapasztaltam, hogy van fogékonyság az egyetemistákban a vallás és a közösség iránt, van bennük egyfajta istenkeresés, ami szerintem minden emberben megvan, de ezt nem mindenki vállalja fel.

Azzal a céllal hoztuk létre az egyetemi lelkészséget, hogy lehetőséget adjunk arra, hogy megismerhessék a fiatalok – kreditált kurzusokon keresztül – azt a kultúrát és azt a vallási alapot, ami máig meghatározza Magyarországot és Európa lelki és intellektuális arculatát. Ez az egyik célja, hogy én a lelkészségre kerültem, a másik pedig az, hogy a hallgatók a kereszténységről pozitív benyomásokat szerezzenek azáltal, hogy nemcsak ismereteket gyűjtenek róla, hanem megismerkednek az egyetemen kialakuló keresztény közösséggel is, ami egyszerre életforma, esemény és döntés. Szerintem a fiataloknak is egy jó lehetőség, hogy van kitől megkérdeznük, amit nem értenek, amire kíváncsiak. Fontos célkitűzésem, hogy a hallgatók megkaphassák a kereszténység válaszait a társadalom, a gazdaságpolitika, a tudományok kihívásaira és természetesen a kereső ember személyes kérdéseire is.

A Lelkészség létrehozásában mennyire volt partner az egyetem?

Szombathely városának 235 éves püspöki múltja, mint püspöki székhely és sok száz éves keresztény története a helyi nevelési, oktatási struktúrát alapjaiban határozta/határozza meg ma is. Ennek elismerését és felismerését láttam meg és értékeltem a több mint fél évszázados

múlttal rendelkező szombathelyi felsőoktatásért felelős vezetők azon szándékában, amellyel az egyetemi lelkészség megalapítását kezdeményezték, segítették és ma is segítik.

A közgazdaságtan szabályai szerint, ahol összetetalálozik a kereslet a kínálat, ott létrejön az üzlet. A Savaria Egyetemi Központ vezetésének kereslete és a Szombathelyi Egyházmegye kínálata összetetalálozott és létrejött a Lelkészség, aminek vezetésével dr. Veres András, megyéspüspök engem bízott meg

Rómából való hazatérésem után.

Nagy dolognak tartom, hogy az egyetemnek a kezdeményezése volt a lelkészség megalapítása, ebből is látszik, hogy az intézmény vezetősége fontosnak tartja, hogy az innen kikerülő értelmiségiek tanulmányaik során lehetőséget kapjanak a keresztény kultúra megismerésére.

Milyen módon lehet közelíteni a fiatalokhoz, hogyan lehet elérni, hogy lelki, szellemi erőfeszítéssel kérdéseket tegyenek fel, és válaszokat keressenek?

Az Egyetemi Lelkészség nem a klaszikus lelkipásztorkodást kívánja meg. Itt nincsenek evidenciák, mint egy római katolikus plébánián, ahol, ha látom, hogy valaki fekete ruhában jön be, ak-

kor tudom, hogy temetés lesz, ha pedig egy férfi, kézen fogva jön hozzám egy nővel, akkor esküvő lesz, vagy ha egy anya gyermeket hoz a karján, akkor megszeretné keresztelni. Itt az egyetemen nincsenek megszokások, ez komoly kihívás, meg kell felelnem a hallgatóknak, válaszolnom kell a kérdéseikre. Nem teológiát tanítok nekik, hanem a kereszténységet szeretném velük megismertetni, a kereszténységnek az országunkban és a kontinensen betöltött szerepét szeretném bemutatni, illetve a kereszténység válaszait átadni a kereső fiatalokban megszülető kérdésekre.

Milyen a fiatalok reagálása?

Hogyan reagáltak ők? Pontosabban én hogyan reagáltam? Egy tucat hallgatóm tavaly novemberben elhatározta, hogy karácsony közeledtével (és majd húsvét előtt is) apró ajándékokkal és általuk összeállított verses-zenés műsorral lepnek meg idős és beteg embereket és fogyatékkal élő gyermeket. Ők jöttek hozzám azzal az ötlettel, amit én nem is reméltem még a lelkészség első évében, és amit én tettem az pusztán annyi, hogy a vitorlába befogtam a szelet. Nagy élmény volt velük készülni és ünnepelni. Nemcsak ajándékoztak, hanem megajándékozottakká is váltak a találkozások során.

A Szombathelyi Katolikus Egyetemi Lelkészség egy évvel ezelőtt történt megalapításánál már akkor célul tűztük ki, hogy egy következő lépésben szakollégiumot indítunk be a városban tehetséggondozással párosuló értéktelítő és közvetítő szándékkal.

Az egyetemi lelkészség első tanéve azt bizonyítja, hogy az egyetem termékeny talajnak bizonyult. Az Egyetemi Lelkészség által az egyetemistáknak meghirdetett (szabadon választható) kurzusai megteltek és a város számára is nyilvános előadássorozatait az egyetemi központ legnagyobb előadóter-

(⇐ folytatás a 10. oldalról)

meit igénylik. Ezek a nyilvános előadások erősítik a kapcsolatot a város és a Savaria Egyetemi Központ között. Ezeket az alkalmakat a jövőben is folytatni szeretném.

A fiatalok érdeklődése és igénye alapján most egy új kollégiumi képzési formát kínálunk a városban tanulóknak bentlakásos módon.

Az új szakkollégiumi képzésünk célja, hogy az egyetemisták - azon túl, hogy jó eredményeket érnek el a saját egyetemi szakukon – túllépjenek az oktatási rendszer jellegéből fakadóan a szakterületük körül emelkedő korlátokon, és megkapják azokat a perspektívákat, amelyekből rálátnak saját, és mások szerepére is a társadalomban. Ezt a globális szemléletet és keresztény érték-közvetítést szolgálja a szakkollégiumnak a híd szerepe, amely a tudományok közti pár-

beszéd elősegítését hivatott biztosítani. Ezt a célt az új szakkollégium a magas szintű belső képzéssel, a szakmai, közösségi és lelki élet iránti preferenciáival és jó csapatmunkával valósítja meg. A szakkollégium, mint tehetséggondozó műhely kíván megjelenni az egyetem képzésében.

Júliusban együttműködési megállapodást írt alá a Szakkollégium és az Egyetem azért, hogy a II. János Pátról elnevezett intézményünk akkreditált szakok szabad kreditkeretében tárgyakat hirdethessen meg, amelyeket az Egyetem a hatályos tanulmányi rendje szerint beszámít.

A Szakkollégium, a szombathelyi Hollán Ernő utcai volt püspöki sörházból átalakított és felújított, saját, egyházi tulajdonú épületében komfortos, bentlakásos otthont – belső képzéssel – biztosít az egyetemistáknak és minden

tanév elején meghatározott diákkotthoni kapacitást ajánl fel az Egyetem állami ösztöndíjas hallgatóinak és emellett fontos hangsúlyt kap a közösség és a lelkiség is a Szakkollégiumban.

Miért II. János Pátról lett elnevezve a Szakkollégium?

A Szakkollégium névadója II. János Pál pápa. Személyiségét a mélységes hit, a kitartó hűség és alázat, valamint szeretet jellemzi, és így példaképe az egyetemi és főiskolai ifjúságnak. Isten különleges ajándéka számunkra az a termékeny lelki és szellemi örökség, amit II. János Pál pápa hagyott ránk. Közvetlen és fiatalos pápaságának lényeges része volt az ifjúság szolgálata és formálása. Intézményünkben II. János Pál pápa személyiségét, hitét, akaraterejét és hűséges szeretetét állítjuk követendő példaként a szakkollégisták elé.

Köszönjük a beszélgetést!

A cselekvő szeretetről

Gondolatok Bőjte Csaba testvértől

A Hit évére készülünk. Gondolkozunk el azon, hogy mennyire cselekvő a szeretetünk.

Az Atya, Jézus, a Szentlélek cselekvő. Jézus nem lenézett a mennyek országából, hanem lejött hozzánk. A Mennyei Atya azért küldte, hogy szeressen és vezessen bennünket. Szeretéből megváltás fakad.

Jézus meglátogat, kezdeményez, mindenkihez van egy jó szava, pozitívan áll majdnem mindannyiunkhoz. De a semmit nem akaró emberrel nem tud mit kezdeni. A semmittevést nem szereti, példa a meddő fügefá, a balga szüzek, az elásott talentum története.

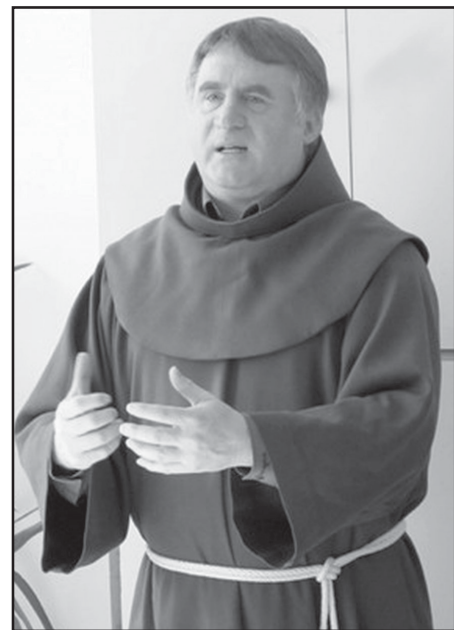
Jézus iránytűt adott a kezünkbe, a cselekvő szeretetet. Ne siránkozzunk, panaszkodjunk, ne szidjuk az egész világot, környezetünket, családjunkat, ne üzzük el gyermekeinket. Ismerjük el az értéket, küzdjünk a családért, gyermekekért. Merjünk a cselekvő szeretet útjára lépni. Higgyünk abban, hogy a szeretet jobbá teszi a világot. Nem elég

gondolkozni, cselekedni kell. Attól leszünk keresztények, hogy a cselekvő szeretet útján járunk. Mert mit ígér Jézus? „Gyertek Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől Nektek készített országot! Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam és befogadtatok. Nem volt ruhám, és felruháztatok. Beteg voltam és meglátogattatok. Börtönben voltam és fölkerestetek... ... bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül egyet is tettetek, velem tettétek.” (Mt. 25,34-40)

Aki rosszat tesz jó szándékkal, annak van irgalom, de aki csak vegetál, annak nincs. Az Isten a langyosat kiköpi.

A szeretet parancsa alól nem ment fel a másik hibája.

Jézus a cselekvő szeretet legszebb példáját a kereszten adta nekünk, még ott is imádkozott értünk. „Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek.” (Lk 23,34)

Csaba testvér újszövetségi történetekkel és székely adomákkal színesítette elmélkedését, és mi sírtunk, és neveltünk, és szünni nem akaró tapsal köszöntük meg azt a felszabadult lelkiállapotot és örömteli, vidám és kegyelemmel áldott hangulatot, ahová kedves szavai vezettek bennünket.

Zimonyi Erika

A Szentlélek erejével

1. A gyenge, fiatal facsetetét erős cövekhez szokták kötni, hogy derékba ne törje a szél. Amikor az évek hosszú során megerősödött, elveszik mellőle a cöveket, mert a fának már megvan az a belső ereje, amellyel önmagában is ellen tud állni bármilyen viharoknak. Nemhiába hívják latinul *confirmatio*-nak: a bérmlás szentsége ezt a belső megerősítést adja a fiatal kereszténynek. A latin firmus szó azt jelenti, hogy erős, az erőnek a tartás, ellenállás, szívósság jelentésárnyalatával. A fiatal gyermekeket óvja a szülői otthon melege, a szülők, nevelők ereje biztosítja zavartalan növekedését. De ahogy növekszik, erősödik a gyerek, úgy növekszik a szabadsága és egyben élettere is, s úgy engedik őt gondviselői fokozatosan egyre nagyobb veszélyekkel szembenézni. Míg a fizikai táplálkozás és testedzés a csontokat, izmokat erősíti, addig a bérmlás azt a belső lelki ellenálló erőt adja meg, amire a felnőtt kereszténynek az életben elengedhetetlenül szüksége van. A bérmlás a lelki érés, lelki érettség, mondhatnánk, a lelki felnőtté avatás szentsége: hatására a gyermek lelkileg felnőtté válik.

2. A bérmlást a pünkösdi szentségének is szokták nevezni: hisz e szentség ünneplésekor a pünkösdi csoda, a Szentlélek eljövele ismétlődik meg. Pünkösdi napján a Szentlélek szélvihara szállt az emeleti szobában félve megbúvó apostolokra, erővel, tudással, bátorsággal töltötte el, és szétvitte őket a világ minden tájára Jézus örömhírét hirdetni. Valójában itt, ebben a szobában érkezett el szívükbe az erő, melyet Jézus feltámadása hozott a földre. Addig mintegy kívül álltak Jézus keresztye és új élete misztériumán, csak kívülről szemlélték azt, azért aztán nem is tudták igazán felfogni. Ezért nem ismerték meg mindjárt a feltámadott Jézust. Ezért gondolkodtak olyan földhöz ragadt módon, hogy még közvetlenül Jézus mennybemenetele előtt is az Isten Országát mint

földi birodalom elérkezését várták. A Szentlélek tüze adta meg nekik mind a szerető tettekre készség lángját, mind a tudás világosságát. Ugyanígy a bérmlásban is a szentlélek eljövele belsőleg átalakítja az ember látásmódját, érzésvilágát, lelkesedéssel, férfias erővel, Isten dolgainak benső felismerésével tölti el az életbe induló fiatal fiút vagy leányt. Nem egyik pillanatról a másikra történik ez a változás; a Szentlélek inkább úgy működik a lélekben, mint a kenyértésztában a kovász: ereje lassan de teljesen és hathatósan átjárja az emberi lélek minden zugát.

3. Az Apostolok Cselekedetei könyvéből tudjuk, hogy a bérmlás gyökerei az apostolok koráig nyúlnak vissza: „*Rájuk tették tehát kezüket, s azok megkapták a Szentleket*” (8,17). A bérmlásnak a krizmával való megkenés mellett, a kézrátétel ma is lényeges aktsusa. Mégis, a keresztséget és a bérmlást évszázadokon keresztül gyakran egyszerre szolgáltatták ki, s ez a szokás még ma is megvan keleti keresztény testvéreinknél, sőt a mai gyakorlat szerint a római katolikus Egyházban is, felnőtt keresztség esetén a pap a keresztséget követően mindjárt meg is bérmlálja a frissen kereszttelt személyt. Ez mutatja a két szentség szoros kapcsolatát: mindkettő u. „beavató” szentség, s ez a „beavatás” a keresztény életbe az Eucharishtiában való részesedéssel lesz teljessé. A keresztség és bérmlás tulajdonképpen ugyanannak a folyamatnak két állomása, szinte ugyanannak az egy aktusnak a két oldala. Rokonzellegű a két szentség abban is, hogy mindkettőt csak egyszer lehet felvenni.

4. A bérmlás, akárcsak a keresztség és a papszentelés szentségében a tartás közös eleme a krizmával való megkenés, és mind a három szentségnek egyaránt következménye, hogy karaktert, eltörölhetetlen jegyet nyom a lélekbe. Ez azt jelenti, hogy ez

a három szentség annyira átalakítja, Krisztushoz hasonlóvá teszi a lelket, hogy annak a nyoma az egész örökkévalóságon át megmarad. Aki meg van kereszttelve, az bűnös élet által még lehet rossz keresztény, de sohasem lehet nem-kereszténnyé. Aki pappá van szentelve, lehet rossz pap, de sohasem lehet nem-pap. Maga a Krisztus szó a krizma töből származik és Felkentet jelent. Azaz e három szentségben a krizmával való megkenés által valami-képp mindannyian felkentté, krisztussá válunk. Csakugyan: a karakter, amit ez a három szentség lelkünkbe nyom, nem egyéb, mint Krisztus papi méltóságában való részesedés.

5. A pap közvetítő Isten és az emberek között. A pap az a személy, aki az emberek nevében szól Istenhez, és Isten nevében beszél az emberekhez. Isten nagy ajándéka az ószövetségi választott népnek az volt, hogy az egész népet, mint olyant, papi nemzetté tette. Ezt mondta Isten Mózesnek a Sínai-hegyen: „*Ha tehát hallgattok szavamra és megtartjátok a szövetségemet, akkor az összes népek között különleges tulajdonomná teszlek benneteket, hiszen az egész föld az enyém. Papi királyságom és szent népem lesztok*” (Kiv 19,5-6). Viszont gyarlósága és bűnei miatt se egy ember, se egy nemzet nem méltó arra, hogy Isten papja legyen: hogyan képviselheti bűnös ember Istent az emberek előtt, s a bűnei terhével a vállán, hogyan állhat ember a többi ember nevében Isten elé? Egyetlen ember volt a világtörténelemben, aki joggal megkérdezhetette: „*Ki vádolhat közületek bűnről engem?*” (Jn 8,46) Egyedül ez a bűntelen Ember képviselhet minket Istenünk előtt. De ugyanez az ember nemcsak büntelennek nevezte magát, hanem azt is állította: „*Én és az Atya egy vagyunk*” (Jn 10,30), nemcsak mindenben megosztotta emberiségünket a bűnt kivéve, de egyúttal Is-

(folytatás a 13. oldalon ⇨)

(⇐ folytatás a 12. oldalról)

ten Fia és az örök Ige is, tehát egyszerre teljesen ember és igaz Isten: egyedül Ő szólhat hozzánk hitelesen Isten nevében. Azaz egyetlen pap van, s az Jézus Krisztus.

6. Mégis a Mózesnek tett ószövetségi ígéretet Péter első levele teljes egészében Isten új népére, az Egyházra alkalmazza: „*Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul lefoglalt nép vagytok*” (1Pt 2,9). Ami eredetileg a zsidó nép hivatása volt, az teljes egészében az Egyházban valósult meg. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy az Egyház, Krisztus papságában, és mint ilyen papi nemzet, közvetít Isten és az emberiség között. Minden megkeresztelt és megbérmált ember e papi nép tagja, azaz minden megkeresztelt és megbérmált ember maga is pap, és ebben a papságban épp e két szentség által részesül. Ezt nevez-

zük a keresztények általános papságának. Lényeges különbség van a hívek általános papsága és a felszentelt papok szolgálati papsága között, de szükséges, hogy minden hívő tudatosítsa és elmélyítse magában a keresztsége és bérmálása révén megkapott papi mivoltát és hivatását, amit a saját adott életkörülményei között kell gyakorolnia. Pap minden hívő, amikor imádkozik, pap a szülő, amikor gyermekét imádkozni tanítja, pap a pedagógus, amikor Jézusról beszél diákjainak, pap a gyári munkás, amikor megvallja hitét munkatársai előtt, pap a keresztény egyszerűen azért, hogy szép, krisztusi életet él, hogy amije van, azt megosztja másokkal, hogy derűt, mosolyt, örömet visz környezetébe. De papságát gyakorolja akkor is, amikor, mint a keresztény papi nép tagja a szentmisén résztvéve, a felszentelt pap kezei, ajka által felajánlja Krisztust az Atyának. A bérmálás szentsége a Szentlélek hét

ajándékát adja, s ezek az ajándékok papi ajándékok, s arra teszik képessé a keresztényt, hogy jobban tudja gyakorolni Krisztustól kapott papságát.

7. A papság felelősség. Egymás gondjaira vagyunk bízva, felelősek vagyunk egymásért, és felelősek vagyunk az emberiségért. „*Ugyanaz az érzés legyen bennetek, amely Jézus Krisztusban volt*” (Fil 2,5), buzdít bennünket Szent Pál. Ugyanannak a felelősségtudatnak, ugyanannak az áldozatra és tette való készségnek kell eltöltenie bennünket, mint ami Krisztusban megvolt, s ami Őt minden nehézség, megpróbáltatás és végül a kereszthalál elfogadására indította. A papság és a kereszt két egymástól elválaszthatatlan valóság. De biztosak lehetünk benne, hogy amint Jézus halála éjszakáját elűzte a feltámadás ragyogása, úgy a mi életünkben is a földi kereszthordozást húsvét dicsősége fogja követni.

Tóth János káplán

Tengertől – Tengerig

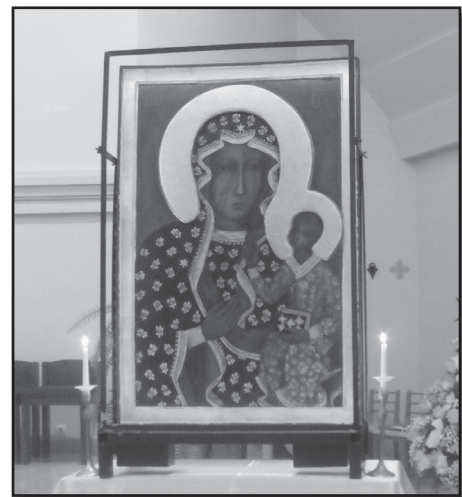
Szeptember 16-án, Zalaegerszeg – Kertvárosban a Szűz Mária Szep-lőtelen Szíve tiszteletére épült templomban fogadtuk a czestochowai Fekete Madonna kegykép másolatát. A kegykép zarándoklata, vagy ahogy a szervezők nevezik: az életvédők „bujdosása” 2012. június 14-én Vlagyivosztok óceáni kikötőjében kezdődött. A Gondviselő Miasszonyunkról elnevezett ortodox katedrálisban különleges szertartás keretében énekeltek el a Tenger Csillaga dicséretére íródott ősi himnuszt, az Akathisztoszt, hogy aztán a Szent Miklós nevét viselő főszékesegyházba, majd pedig a Szűz Mária Mennybemeneteléről elnevezett templomba kísérik.

A Távol Keletről Fatimáig tartó vándorlás során az ősi ikon hasonmása tizenhét kilométert utazik majd. A már megtett kilencezer kilométernyi „bujdosása” során szeptember 8-án Kassáról érkezett Magyarországra. Tőlünk kárpátaljai, romániai (erdélyi) és vajdasági, majd ismét magyarorszá-

gi látogatása után 16-án Szlovéniába megy, hogy Karácsonykor megérkezzen Fatimába. Magyarországi útvonala során több települést is érintett, így: Olaszliszka – Máriapócs – Debrecen – Szeged – Pécs – Kaposvár – Budapest – Veszprém – Szombathely – Óriszentpéter és Zalaegerszeg.

A zalaegerszegi Mária Magdolna Plébánia is abban a megtiszteltetésben részesült, hogy a Kertvárosi, Szűz Mária Szep-lőtelen Szíve tiszteletére épült templomban szeptember 16-án, vasárnap 18 órakor fogadhassa a kegykép másolatát, s így ezzel lehetőség nyílt városunkban közös és csendes imára Szűz Mária közbenjárását kérve.

Az esti, 6 órai szentmisére érkező Szűzanya kegyképét a czestochowai, Czarna Madonna – Fekete Madonna – énekkel, és Pintérné Kálmán Marianna üdvözlő szavaival köszöntöttük, majd Bokor Zoltán atya mutatta be a legszentebb áldozatot, a szentmisét. A szentmise után dr. Téglásy Imre, az Alfa Szövetség elnöke az élet védel-

méről tartott egy rövid előadást. Ezt követően elimádkoztuk a halálra ítélt magzat keresztútját, amit a hívek könyörgése, és az életvédő litánia követett. Lehetőség nyílt egy kis csendes imádkozásra is a kegykép előtt, hálát adva Égi Édesanyánknak anyai szeretetéért, gondoskodásáért, kérve őt:

„*Madonna, Fekete Mária,
Fogd meg jól a kezünket!
Madonna, Fekete Mária,
Védd Hazánk és egyházunk!*”

Fotó és cikk:

Szeles Miklós és Tausz Rózsa

Laudate, cantate!

XVII. rész – barokk orgonamuzsika/Buxtehude

Sorozatunkban elérkeztünk a J. S. Bach előtti legnagyobb orgonista-zeneszerző, **Dietrich Buxtehude** bemutatásához. Zenei tevékenysége olyannyira intenzív volt, hogy munkája több száz kilométeres környezetében is hozott gyümölcsöt. Miután Lübeckbe került a Mária-templomba, zeneszerzőként akkora hírnévre tett szert, hogy a város az észak-német muzsikások „Mekkájává” vált. A fiatal Händel és a zeneteoretikus, zeneszerző Mattheson is látogatást tett nála 1703-ban. 1705-ben pedig Bach indult útnak gyalog Arnstadtból, és tett meg mintegy 400 km-t, hogy a hallja a híres Buxtehude játékát.

Minden tehetséges orgonista szívesen pályázott volna Buxtehude után a lübecki Mária-templom orgonista posztjára. Ám a kinevezésnek volt egy nem zenei feltétele is, amelynek teljesítése jobban elriasztotta a jelentkezőket, mint akármilyen más, sok munkával járó ünnepi szolgálat. Ez pedig az volt, hogy az új kántornak feleségül kellett vennie Buxtehude egyik lányát. Ezt azonban valamilyen oknál fogva elfogadhatatlannak tartották a potenciális pályázók. De nem is a lányai miatt tartjuk nagyra Buxtehudét.

A zeneszerző 1637-ben született, a pontos dátum, és a születési helye bizonytalan, így német vagy dán származása sem tisztázott egyértelműen. Gyermekkoráról jóformán semmit nem tudunk, zenei tanulmányait valószínűleg édesapjával kezdte el. Ő orgonista volt az akkor Dániához tartozó Helsingborg és Helsingør városokban.

Dietrich 1668-ban telepedett le Lübeckben. Az egyházi szolgálat mel-

lett feladata volt a komponálás különböző városi ünnepekre, a nagy kereskedőcsaládok esküvőire, temetéseire. Ezért jelentős mennyiségű vokális és hangszeres művet írt, bár ezek egy része sajnos elveszett. Legfontosabb, illetve legnagyobb hatással bíró műveit az orgonadarabok között tartjuk számon. Ezek között találunk toccátákat, prelúdiumokat, fúgákat, chaconnekákat, korálon alapuló műveket, vala-

mint egy passacagliát, amely minden bizonnyal inspirálta Bachot a c-moll Passacaglia megírásában.

Buxtehude egész életében erősen vonzódott a számmissztikához és a különféle vallási szimbólumokhoz, valószínűleg titkos társaságoknak is tagja volt. Vokális műveiben gyakran felfedezhetünk egy bizonyos szimbólumrendszer szerint való tudatos gondolkodásmódot. Híres kompozíciója, a *Membra Jesu nostri* is erről tanúskodik, melyben nem véletlenül szerepel hét kantáta. A hetes ugyanis kiemelt jelentőségű a számok körében. Mindamellet az egész ciklus felépítése, a kantáták sorrendje sem a véletlen művén alapszik. Orgonára

írt nagyszabású korál-fantáziáiban is törekedett arra, hogy az ihlető szöveg tartalmát, hangulatát a megfelelő zenei eszközökkel ábrázolja. Ez a fajta körültekintés természetesen nem csak Buxtehude, de az egész barokk kor sajátja.

Ami azonban saját korában a leginkább híressé tette őt, az az ú. n. Abendmusik koncertsorozat szervezése. Minden évben 5 vasárnap (ket-

tő Szentháromság vasárnapja körül, három pedig adventben) a délutáni istentisztelet után hangversenyt adtak a templomban, amit bárki meghallgathatott. A koncertek ingyenesek voltak, belépődíj helyett szövegkönyveket árusítottak önkéntes adományért. Már 1646-tól kezdve élt ez a gyakorlat, de Buxtehude megújította az eddigi szokásokat. Kantátákat, kórusműveket is előadatott, amelyeket ő maga írt ezekre az alkalmakra. A dramatikus egyházi művek bevezetése a templomba egybeesett a

hamburgi opera-élet beindulásával, s jelentőségében azzal egyenrangúnak tekintették. Az esemény mindig sok zenészt vonzott, s Lübeck városának büszkesége lett. 1810-ig minden évben megrendezték a koncertsorozatot.

Buxtehude műveiben széles érzelmi skálát mutat fel, jellemző zenéjére a szenvedélyes mozgalmasság. Sötét, fájdalmas gondolatok mellett felcsendül az öröm, a boldogság hangja is. 1707-ben hunyt el, s szolgálati helyén, a lübecki Mária-templomban temették el.

(A képen a lübecki Mária-templom orgonája látható.)

Tímár Zsófia

A kötelezők is csodákat rejthetnek

Most, hogy már gimis éveim véget értek, kicsit távolabbinak érzem ezeket az olvasmányokat. Így talán – kívülről látva – mégis könnyebben észreveszek olyan dolgokat, amiket ott akkor, amikor benne voltam nem láttam.

Az olvasás már kicsi koromtól kezdve a kedvenc időtöltésemmé vált. A betűk, szavak és az ezekből a kis egységekből létrejövő csodálatos gondolatok, szemelvények egyre többet jelentettek. Minél nagyobb tudást kaptam az irodalomórakon, az általános iskolában, a gimnáziumban, annál inkább éreztem, hogy nekem ez a terület a szívem egyik legnagyobb csücske lesz! Most már látom, hogy igazam volt. Jól választottam. Idén lettem első éves az ELTE-BTK magyar szakán. Annyi könyvet fogok olvasni, mint még talán soha és szinte az összes kötelezőként lesz feladva. Az olvasásé lesz a főszerep. De ezt egyáltalán nem bánom. Valahogy máshogy értelmezem a kötelezőket már egy ideje.

Az általános iskolában mindig úgy gondoltam rájuk, mint házi feladatra, amelyet ha szeretnék, ha nem, sajnos meg kell csinálni... És – amit rosszul csináltam – hogy mindegyiknek így is álltam neki, kényszerből... Mert kell! Emlékszem mindenki – a családban, a tanárom – ódákat zengett az Egri csillagok című Gárdonyi regényről. Én az egészségből csak annyit láttam, hogy: „*Úristen, 600 oldalas könyv, történelmi regény, adatokkal és unalmas leírásokkal... Mi lesz így velem??? Lehet, hogy egy nyár is kevés, hogy átvergődjem magam rajta... ???*” Persze aztán, mint szorgalmas diák elolvastam az egészet, szóról szóra. De azt hittem soha nem lesz vége. Hiába a szerelmi szál és a híres romantikus alkatom, nem tetszett. Egy-egy rész igen, de a könyv, úgy teljességében nem vált a kedvencemmé.

Egy évvel később újabb kötelezőt kaptunk Jókai: A köszívű ember fiai című regényét. Erről pedig mindenki azt mondta, hogy milyen unalmas és hosszú könyv. Számomra azonban

egyáltalán nem tűnt fel, hogy hosszabb – nem is kevés – mint az előző évi... Egyszerűen szerettem. Alig tudtam letenni. És azóta is akármikor csak eszembe jut, elgondolkodom a szépséges jeleneteken, a szomorúságon, azon, ahogy sírtam a bátyját megmenntő Baradlay fiú halálán, a gyönyörű lánykérésen, amelyre valahol minden lány vágyik. Itt – az előzővel fordított helyzetben – ezek reményében és ellenében elviseltem azt a néhány unalmasabb, leíróbb fejezetet. ☺ Akármikor megkérdeztek mindig mondtam, hogy én ezt a regényt szerettem nagyon! Elképedve figyelték, hogy miért nem az Egri csillagok??? Lehet, hogy én már akkor is valami többre, valami mélyebbre vágytam. Olyan olvasmányra, amely felnőttebb, és a történelemmel karöltve az emberi értékeinket ragadja meg. A lelkünkre hat!

Persze, ehhez kellett egy Jókai, aki ilyet hozott létre.

A gimnáziumban a nehezebb olvasmányok időszaka következett. Tragédiák, komédiák, színdarabok, novellák. Amelyek vagy azért voltak nehezebbek, mert régi nyelvezettel íródtak, vagy olyan abszurd témákat dolgoztak fel, mint például Kafka: Az átváltozás című novellája. Meg kell monddam, itt is voltak kedvenceim. Egyre inkább úgy kezdtem el a kötelezők olvasását, hogy ne kényszerként, nyüggént vegyem. Az abszolút favorit számomra Madách Imre: Az ember tragédiája című drámája lett. Ez meg is maradt. Nagyon élveztem a mű elgondolását (vagy gondolkodásmódjának vonalát), a cselekményeket, és a mondatokat, melyek szállóigévé váltak az évek során. Ami pedig a legértékesebb volt nekem, hogy mennyire igaza van az írónak. Megtalálta a lényegét, látja mindazt, ami fölött mások csak elsuhanak, vagy éppen az elől menekülnek! Ez egy olyan dráma, amely ma is és 10 év múlva is érvényes lesz, de 50 évvel ezelőtt is az volt. Nem véletlenül mondják, hogy a költőknek,

íróknak képességük van a felismerésre akár a jövőben is! Az utolsó mondat pedig méltó lezárás. A kedvenc idézetem, amely a legnehezebb napokban is továbbblendít és szerintem soha nem lehet elcsépett: „*Mondottam ember: küzdj, és bízva bízzál.*” Ez az! Ez mindennek az értelme. Nem lehet feladni, mert a küzdés győzelmet hozhat! Nincs rá biztosíték, de a lényeg a bizalom. Bízni valami feljebb valóban, amelyben vagy hiszünk, vagy nem – vallástól függetlenül – valami nagyobban. Vagy csak bízni önmagunkban, hogy igenis mi képesek vagyunk erre is és arra is! ☺ Ez a gondolat vezérelt az elmúlt 2 év sok-sok pontján, de még soha sem okozott csalódást! ☺ ☺ ☺

Szóval... A kötelezők nem csak rosszak lehetnek. Mindenkinek más író, más regény, más dráma tetszik. Mi magunk is különbözünk. Ezért nem baj, ha a diákok többet megismernek, amiből majd ők tudják kiválasztani, hogy melyiket viszik magukkal a nagyvilágba és melyiket hagyják ott a könyvespolc mélyén... ☺ De ehhez olvasniuk kell őket. Hogy tudjanak dönteni! Olvasniuk kell a kötelező olvasmányokat és az általuk szabadon választott könyveket is. Teret kell adni az ő elképzeléseiknek, akaratuknak is. Mindent próbáljanak ki. Örkenyt, Gárdonyit, A Rómeó és Júliát, Harry Pottert, Jókait, Móriczot, a Twilightot... Legyen viszonyítási alapjuk. De ne kényszerből olvassanak, hanem szívből. Még a kötelezőket is! Ehhez kell is egy kis idő és akarat, de mindenkinek sikerülhet az átállás. Főleg, hogyha az uncsi nyári olvasmányok mellé becsempészünk egy kis Stephanie Meyert, vagy Rácz Zsuzsit, vagy aki éppen a kedvencünk. Máris könnyebben vesszük a Pál utcai fiúk füvésztertjének „lépcsőit”.

A végszó: tehát Hajrá! ☺ Mindent bele! Művelődjetek, olvassatok és tájékozódjatok! Ne hagyjátok, hogy ki-menjenek a divatból a könyvek!!!!

Zarándoklat Mária jelenéseinek helyére Medjugorjeba, 2012 augusztusában

Augusztus 21-én hajnali 4 órakor már gyülekezett a „meghívottak” kis csapata egymásnak örvendő és Istennek hálát adva a vasvári testvérekkel együtt a kertvárosi templom parkolójában, hogy részt vegyen a legszentebb áldozat bemutatásában, melyet László atya celebrált. Rövid homíliájában köszöntötte a testvéreket, megköszönve Istennek és a Szűzanyának hogy elindulhatunk, hálát adva a meghívásért, melyet a Szentlélek ültetett a szívünkbe. A szentmisén szívünkbe fogadtuk Jézust, majd az áldás szavai a zarándoklatra indulókat erősítették és buzdították.

Akiket a Szűzanya meghívott, azokat a Gonosz lélek megpróbálja megzavarni; ugyanis a busz motorja csak nem akart elindulni. Terve nem sikerült, békében és türelmesen várakoztunk, bizakodva Isten segítségében, ami hamarosan megérkezett és indulhattunk.

Hálát adván énekeltük az „Áldásoddal megyünk”-et, majd Égi Édesanyánkat köszöntöttük, elénekeltük Jézusnak mennyire szeretjük és imadjuk Öt.

A reggeli zsolozsma előtt segítségül hívtuk a Szentlelket minden imáinkhoz: „Isteni béke, boldog öröm, szállj a szívünkbe Isteni csönd.”

Majd mindenki átgondolta és átadta Jézusnak és Szűzanyának, hogy mit, vagy kit hoz a szívében a zarándoklatra: örömet, fájdalmat, kérést, hálaadást, hazánkat, ifjúságunkat, lelkipásztorainkat, betegeinket, meghalt szeretteinket, jó és rossz barátokat, akikért engesztelni kívánunk. Fogytak a kilométerek, szálltak a rózsafüzér üdvözlégyei elmélkedéssel és énekekkel. Majd pihenők következtek, beszélgetések, egy-két kedves vicc, csodáltuk a táj szépségét, mely újra arra hívott bennünk, hogy az Alkotót dicsérjük. Felcsendült az ének: „Tied a dicsőség és imádás, felemeljük kezeinket, így dicsér-

jük Szent neved, ó hatalmas, kezed nagy csodákat tesz, Veled senki nem ér föl...”

Délután 1/2 3-kor ismét pihenő következett, már Makarskán voltunk a Lourdes-i barlangnál. Itt mondtuk el az Isteni Irgalmasság rózsafüzérét, majd folytatva utunkat 1/2 6-ra megérkeztünk szokott szálláshelyünkre, ahol nagy szeretettel üdítővel, gyümölcscsel vártak bennünk. A 7 órakor kezdődő nemzetközi szentmisén már részt vettünk. Megkaptuk a másnapi programot: de. 9 órakor Iván látnokkal volt találkozónk, majd utána Marinkó atya fogadta a magyarokat. Mindkét találkozás nagy lelki élmény volt. Pontos tanácsokat kaptunk, hogyan kell Mária iskolájában járni és tanításait

követni, mely Szent Fiához vezet bennünk.

Dél előtt 11 órakor magyar szentmise volt a kápolnában, melyet László atya mutatott be két magyar paptestvérével együtt. László atya szentbeszédei – minden szentmisében tanított bennünk – útmutatók voltak mindannyiunk számára. A Szentlélek csodálatos módon irányította és sugallta gondolatait, melyeket sokáig hallgattunk volna. Szerdán este 6 órakor már együtt mondtuk a rózsafüzért az összes zarándokkal, (kb. 40.000 ember a világ minden tájáról) 7 órakor kezdődött a nemzetközi szentmise, melynek fordítását rádióinkon, illetve telefonjainkon hallhattuk tolmácsunk Olga által.

Este 10 órakor kezdődött a szentsegítmádás, de már 9 órakor gyülekeztünk a szabadtéri oltár körül, hogy ülo-

helyünk legyen.

A szabad ég alatt, a csillagok ragyogásában és két szál égő gyertya közt volt előttünk Jézus a Legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Ezt a lelki élményt szavakkal elmondani nem lehet. Nem tudom elmondani, hogy miért indul meg a könnyek zápora, miért térdelünk ülés helyett egy óra hosszat, és miért szűnik meg körülöttünk a világ. Talán ez az ajándék, ez Isten kegyelme. Csak Ő és én. A csend és a béke. A Szeretet és Irgalom. A megbocsátás és újjászületés. Az átölelés és az egyesülés. A köszönet és hálaadás. A dicsőítés és imádás.

Közben a gitár és hegedű halk hangjainak hullámain lebeg a lelkünk a mi Királyunk előtt. Majd az édes együttlét után Jézus lehajol hozzánk, és áldását adja.

..... Istenem milyen nehéz mozdulni, de már a test is és a lélek is eszmél, és hatalmas taps köszöni az együttlét lehetőségét és ajándékát.

A fiatalok nem tudnak és nem is akarnak érzelmeiknek parancsolni, a

templom előtti téren csodaszép énekkel és táncot lejtve dicsőítik Istent.

..... Csak az az ember kinek szíve telve van szeretettel, és Isten világossága ragyogja be, az tud hálát adni, mert tudja, hogy mindaz, amink van és ami vagyunk a Magasságbeli ajándéka. Szűz Máriát édesanyánkul kaptuk, akit követnünk kell az imában, a hitben és a szeretetben.

Ő saját életpéldájával mutatja meg nekünk, hogyan kell élnünk és megmaradnunk Isten útján.

Csütörtökön hajnali 4 órakor indultunk a Krizevacra. Elemlámpánk fényénél, a szív világosságával elkezdtük az 500 m magasban végződő keresztút járását. László atyával az élen sokan levették „sarujukat” hogy így kövessék Megváltó Urunkat a sziklás-

(folytatás a 17. oldalon ⇨)

(↔ folytatás a 16. oldalról)

köves keresztúton.

Az állomásokon lelki vezetőnk irányítja gondolatainkat Urunk szenvedésére. Két órás út után 6 órakor érkezünk a kereszt tövébe. Hátatelt szívvel, csendben megköszöntük Megváltónknak értünk hozott áldozatát. Majd következett az ajándék és meglepetés. Ugyanis László atya itt, fönt a hegyen mutatott be szentmisét. Egyszerre voltunk az utolsó vacsora termében és a Golgotán. Sikerült egy aránylag sima követ találni, mely az áldozat oltára lett. Körbeálltuk meghatódva és repeső szívvel fogadtuk az édes Jézus drága Testét és Véré. Míg lelkünk repült, lábaink botladoztak lefelé a köveken. A buszhoz érve újabb meglepetés várt ránk. Lajos, kinek kezében a kormány volt – mármint a busz kormánya – mézes pálinkával fogadott bennünk. Ezt a kedvességet nem lehetett visszautasítani. Felüdülés a testnek is kell. Olyannyira felüdültünk testben és lélekben, hogy az út porának lemosása, valamint a reggeli után még elmentünk a feltámadt Krisztus keresztjéhez, előtte végigelmélkedve és imádkozva a Világosság rózsafüzérének titkait, majd elsétáltunk a közeli temetőbe, Slavko atya sírjánál imádkoztunk.

Délután 3 órakor a volt drogfüggőkhöz mentünk, ahol két magyar fiú osztotta meg velünk életének azt az útját, mely a legsötétebb volt.

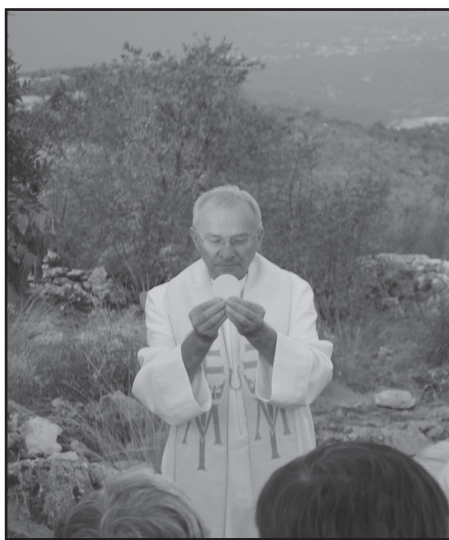
Elmondták, hogyan lettek drogfüggők, majd Isten és a Szűzanya segítségével hogyan szabadultak meg minden gyógyszer nélkül a kábítószer fogságából. Este ismét rózsafüzér, szentmise, majd közvetlenül utána 1 órás szentérimádás volt.

Pénteken reggel 6 órakor indultunk a jelenési hegyre a Prodrobora, vagy ahogy mondani szokták a kis hegyre. Az úton rózsafüzért imádkozva készítettük szívünket a hegyi találkozóra Égi Édesanyánkkal. Már a hegy lábánál várakoznunk kellett, hogy el tudjunk indulni, ugyanis már sokan voltak előttünk. Az örömdetes rózsafüzér titkai követik egymást a szintén sziklás,

köves hegyen, ahol ismét László atya osztotta meg velünk lélekemelő gondolatait a rózsafüzér titkairól. Majd felérve a hegytetőre köszöntöttük a Béke Királynőjét – ahogy Ő nevezte meg magát a látnokoknak. Mindenki talált magának egy helyet, ahol csendben átadta Édesanyjának kéréseit és köszönetét.

Lejövet a hegyről, megálltunk a kék keresztnél, ahova sokszor hívja a zarándokokat Mária.

Hazaérve szállásunkra elfogyasztottuk a reggelit, majd szabad program következett. Megjegyzem, itt sem volt melegebb, mint odahaza, úgy 38-39 fok körül járt a hőmérő.

Délután újabb vállalkozásba kezdünk, kipróbáltuk, hogy bírjuk-e a még melegebbet. Busszal elmentünk Mostarba. Csodálatos látvány fogadja a városba érkezőt. Hatalmas sziklás hegyek ölelik körül a várost. Mostar Hercegovina ipari, politikai és kulturális központja, 60 m tengerszint feletti magasságon. A városon folyik keresztül a Neretva folyó, mely a várost ketté osztja és csodálatos zöld színe van. No és a hőmérséklet csekély 44 fok. De hősiesen álltuk a nap perzselő sugara, átmentünk a folyó feletti hídon, melyet a magyarok építettek ujjá a háború után. Láttuk a háború maradványait, golyó ütötte házakat, egy teljes utcasort, amit szétlőve és kiegészve mementóként hagytak az utókor számára. ... Isten alkotta szépség és ember által végzett tisztítás. Ez maradt bennünk emlékeknek.

Hazaérve ismét rózsafüzér imára gyűltünk, majd 7 órakor szentmise és utána péntek lévén kereszthódolat következett. Egy kb. 3 m magas keresztet állítanak az oltár elé, és kezdődik az ima és ének, mely éppolyan csodálatos és ünnepélyes, mint a szentségimádás.

Vacsora után próbálunk összejönni a reggeli induláshoz, de nagyon nehezen megy. Jó lenne még maradni, hiszen olyan gyorsan teltek a napok. A hatalmas tömeg ellenére a béke szigete volt.

Szombaton a reggeli után útnak indulunk, de előtte, már korán elmentünk a templomba, megköszöntük Jézusnak és Szűzanyának, hogy vigyáztak ránk, kértük, hogy továbbra maradjanak velünk. 1/2 11-kor már Tihalinaban voltunk, itt volt szentmisénk, majd elindultunk, hogy az ima és ének hangjaival dicsőítsük Atyánkat, imádjuk Urunkat.

Majd Omisba érve a csoportunk ketté vált, egy része a tengert választotta, hogy fürödjön, másik fele pedig hajózást. Majd a test felfrissülése után 1/2 6-kor elindultunk, hogy pihenőkkel megszakítva utunkat hazatérjünk szeretteinkhez.

„Édesanyánk, tanítónk és Királynőnk, Mária! Kérünk fogadj bennünk azok közé, akiket szeretsz, táplálsz, megszentelsz és Jézus Krisztus az isteni mester iskolájába vezetsz. Te látod az isteni tervben azokat a gyermekeidet, akiket Ő hív, akiknek kegyelmet, világosságot és enyhülést ad. Jézus Krisztus teljesen átadta magát Neked, megtestesülése pillanatától kezdve egészen mennybemeneteléig. Ez tanítás, példa és titokzatos ajándék számunkra, hogy mi is így bízzuk Rád magunkat. Kérünk, adj kegyelmet, hogy mindig szeressük és kövessük isteni mesterünket, Jézust, aki az Út, az Igazság és az Élet. Kérünk mutass be Jézusnak. Ámen.” (Boldog Jakov Alberion imája)

Imádságos szeretettel próbáltam elmondani zarándokutunkat, hálát adva Istennek Stróber László atyáért, aki maga is zarándokként járta velünk az utat, tanított és vezette lelkünket.

Horváth Sándorné

genfest²⁰¹² let's bridge

Augusztus 30. és szeptember 2. között Budapest adott otthont a 10. Genfest-nek. A Genfest a Fokoláre Mozgalom „új generáció”-nak világméretű ifjúsági találkozója, melyet most, 2012-ben rendeztek meg először Olaszországon kívül.

A Fokoláre Mozgalom egy kis „nép”, mely világszerte elterjedt különböző népek és kultúrák között. A legkülönbözőbb foglalkozású, különböző társadalmi rétegekhez tartozó, különböző vallású vagy nem vallásos meggyőződésű emberek kötelezték itt el magukat, hogy egy szolidárisabb, egyesült világ magját alkossák.

Alapítója Chiara Lubich, aki a háborús időkben egy kicsi olasz városban, Trentóban kezdett el tevékenykedni. Fölismerete, hogy Isten a szeretet, és társaival hozzá akart járulni Jézus végrendeletének megvalósításához: „legyetek mindnyájan egy”. A Mozgalom a 60-as évek végén érkezett el Magyarországra. Ma 900 tagot számlál és mintegy 10.000-en kapcsolódnak hozzá különböző formában.

A fesztiválra körülbelül 12.000 fiatal érkezett a világ minden részéről. Családoknál és kollégiumokban szállásolták el őket. Az előadásokat 27 nyelven tolmácsolták. A fesztivál jelmondata: Let's bridge! Építsünk hidakat! Válgunk hidakká! Legyünk hidak emberek, vallások, kultúrák, országok, társadalmi rétegek között...

A rendezvény 30-án délután az Erzsébet téren vette kezdetét, ahol felavatták a fiatalok új találkozóhelyét az ETAP-ot (Egyetemes Testvériség és Arany szabály Placc). Ezt követte este

Fiatalok az egyesült világért

a GenRosso által előadott Streetlight című musical. A darab a chicagói Charles Moats történetét meséli el, aki a város nyomornegyedében élt a '60-as években és életét adta a barátságért és békéért...

A hivatalos megnyitó 31-én volt a Papp László Budapest Sportarénában és a hétvége további programjai is itt zajlottak. Péntek délután a fiatalok bemutathatták hazájuk kultúráját, zenéjét és ételeit. A hivatalos köszöntők után pedig egy fergeteges koncert vet-

A szombati napot egy felvonulás és egy flash mob zárta. A fiatalok végigmentek az Andrássy úton egészen a Lánchídig, ahol sáljaikat feltartva hoztak létre egy flash mobot. A találkozó zárásaként vasárnap mindenki részt vett saját felekezetének istentiszteletén. Erdő Péter esztergomi érsek a Szent István Bazilika előtt mondott misét. Kiemelte annak fontosságát, hogy higgyünk egy egyesült világban és merjünk hidak lenni.

Aki részt vett a Genfesten, csatlakozott a Fiatalok az Egyesült Világért mozgalomhoz, a United World Projekt-hez és vállalkozott arra, hogy az egyetemes testvériség szellemében éljen.

Ezek nagy szavak és elsőre azt gondolhatjuk, hogy lehetetlen, hogy ez csak egy ábránd, egy utópia, ami sohasem teljesülhet, hiszen el se tudjuk képzelni... Én szeretnék hinni benne és szeretnék tenni is érte. A Genfesten olyan emberekkel találkozhattam, akik életveszélyes helyeken és körülmények között élnek és mégis, ezért a célért képesek kockáztatni. Tenni azért, hogy megváltozzon a környezetük, hogy az emberek elhiggyék, nem számít ki vagy, honnan jöttél, miben hiszel, én elfogadlak olyannak amilyen vagy és tudom, hogy képesek vagyunk szeretetben és békében élni egymás mellett. Nagy szavak, de amikor

odaáll eléd egy palesztin és egy izraeli, ahol az egyik keresztény, a másik muzulmán és azt mondják, hogy igenis lehet ezen az úton is járni! ...miután bemutatkoztak először csend lett az arénában, aztán hatalmas tapsvihar és örömjongás... Nekem nem kell több, hogy elhiggyem, az Egyesült Világ tényleg lehetséges! Képeket, videókat és egyéb információkat lehet találni a www.genfest.org weboldalon.

te kezdetét.

Szombaton tanúságtételeket hallhattunk a hídépítés nevében. Kik között lehet és hol hidakat építeni? Mit kell tennünk, mit tehetünk azért, hogy mi is hidak lehessünk? Ezekre a kérdésekre próbálták megadni a választ egyiptomi, mexikói, budapesti, izraeli, palesztin, olasz és afrikai fiatalok, akik vallási-, politikai- és bandaháborúk keresztüztüében hisznek benne és tesznek az egyesült világért, az egyetemes testvériségért.

Celldömölk – Nagyboldogasszony búcsú 2012. 08. 15.

Immár negyedik éve tevékenykednek Zalaegerszegen a Mária Rádió önkéntesei, kisebb-nagyobb eredményyel.

Tudni kell, hogy a Mária Rádió Magyarország olyan katolikus rádiója, amely szinte teljes egészében önkéntesekkel tartja fenn magát, a jó szándékú hívek adományainak segítségével. A nap 24 órájában hirdeti az evangéliumot, imádkozásra buzdít, szentmisét közvetít, és vigaszt ad a rászorulóknak.

Júliusban a rádió munkatársai a nemzet megújulásáért hálaadó gyalogos zarándoklatot szerveztek Budapestről Celldömölkre a Mária-út vonalán. Az augusztus 7-én indult csoport naponta 25-30 kilométer megtételével, Nagyboldogasszony ünnepére ért el Celldömölkre. Útközben az új adáskörzetekből, Mórról, Várpalotáról, Veszprémből, Pápáról, Ajkáról, Sárvarról csatlakoztak be az önkéntesek, erősítve őket.

A tervben Zalaegerszegről is várták a gyalogosokat. Sajnos korunk, egészségi állapotunk, és szervező készség hiányában ezt nem mertük felvállalni. Ekkor gondoltuk, hogy megpróbáljuk a híveket egy buszos zarándok úttal elhívni erre a szép ünnepre. A Mária Rádió önkéntesei, és a Szent Anna Nagymamaközösség tagjai buzgón gyűjtötték az érdeklődőket. Az ismerősökkel szinte pár nap alatt megvolt a 47 személyes busz létszáma.

Ezzel a buzgó lelkiülettel kértük imáinkkal a gyalogosok szerencsés érkezé-

sét a Szűz Anyától. Izgaltan indultunk 15-én reggel. Isten segítségével szerencsésen megérkeztünk Celldömölkre.

Az itthon maradottakra gondolva, s a „Dom-bos Zala” himnuszunkat énekelve köszöntöttük Szűz Anyánkat. A kegytemplomban rövid ima után az útközben megtanult Kiscelli Szűzanya

énekét is elénekeltük. Lelkiekben megnyugodva kapcsolódtunk be a rózsafüzér imádságába.

Kis késéssel Bíró László püspök úr az ünnepi mise főcelebránsa megérkezése után kezdetét vette a hálaadó szentmise.

Az ünnep hangulatát számunkra még emelte, hogy a Zalaegerszegen káplánként szolgált három atya, Kirner Zoltán, Bodorkós Imre, és Balasi István is részt vett a szentmisén.

A hálaadás után a celli hívek vendégfogadását is élvezve, elfogyasztottuk a hazulról vitt elemózsiát. A diákcsoport megvendégeléséből megmaradt levesből és süteményből is jutott néhányunknak. Kellemesen telt az idő a hűset adó fák alatt, az atyák társaságában.

Rövid pihenés után a város és a kegytemplom történetével, majd a tárház anyagával ismerkedtünk meg. Katalin testvérünk tartalmas és lelkes ismertetője segítségével olyan eseményekről is hallottunk, amiket ismertetőikben, interneten nem találunk meg. A nagy létszám ellenére családias hangulatban, énekkel s imával megtoldva csodáltuk a sok értékes emléktárgyat és raktároztuk a hallottakat.

Éppen végére értünk, mire a litánia és szentségimádás kezdődött. Ezeket a szertartásokat már csak Kirner Antal Zoltán atya végezte.

Az áhítatot a helyi zenekar és énekar kísérte. Olyan dalokat is játszottak, amibe mi is be tudtunk kapcsolódni. A szertartás végén Zoltán atya áldásában volt részünk. Nagyon meghatott bennünket, hogy papi pályájának mintegy bölcsőjéül említette Zalaegerszeget, és a zalaegerszegi híveket. Ugyanis szentelése után a mi közösségünkben szolgált jó néhány évet.

A Nagyboldogasszony napi programban még szerepelt 18 órakor egy szentmise a romtemplomnál, ahol Lancsics Bonifác bencés szerzetes emléktábláját is megáldották. Ezen időhiányában nem tudtunk részt venni.

Helyette útba ejtettük a sitkei templomot, amely augusztus 1-jével történt áthelyezéssel Balasi István atya egyik filiája lett. István atya zalaegerszegi szolgálata alatt segítette a Mária Rádió önkénteseinek lelkiekben való erősödését. Az 1400-as években épült hatalmas templom ismertetője után elköszöntünk István atyától. Reméljük

kölcsönösen megértik és megkedvelik egymást a hívekkel. Nemcsak lelkiekben fogja segíteni őket, hanem tudását és szeretetét is fogják élvezni, amiből nekünk jutott bőven.

Búcsút intve a Vas megyei tájnak, szép emlékekkel, lelkiekben gazdagodva indultunk vissza. Útközben imáinkkal, énekekkel hálát adtunk a kapott kegyelmekért. A közelgő Szent István ünnepre gondolva, kértük államalapító királyunkat, esedezzen hazánkért, nemzetünkért, hogy országunkat továbbra is védelmezze Szűz Anyánk.

Furján Zoltánné

Emlékezünk.

*A csönd gyümölcse az Imádság,
Az Imádság gyümölcse a Hit,
A Hit gyümölcse a Szolgálat,
A Szolgálat gyümölcse a Béke.*

(Teréz anyja)

Jász Lajosné Fehér Ildikót, a Betlehem kegytárgybolt tulajdonosát 2012. augusztus 19-én másfél éves betegség után magához emelte a Jóisten. Hálás szívvel köszönjük mindazoknak, akik szóval, imával vagy tettel mellette, mellettünk álltak a nehéz úton, az érte mondott gyászmisén és a temetésen megtiszteltek bennünket jelenlétükkel.

Az Ünnepi Harangszó 1996. november-decemberi kiadásában Édesanyám örömmel írta: hat év akadályokkal teli, kitartó, elhivatott munka után Édesapámmal megnyitották a Betlehem Kegytárgyboltot. Édesanyám gondoskodó szeretettel vette körül a vásárlókat. Arra törekedett, hogy a bolt szellemisége mindig megőrizze, amit 16 éve megfogalmazott:

„A betévedő fiatalnak olyan lelki táplálékot adhatunk, amit ha elolvas, talán átmegy a túloldalra. Először csak beül a padba, és ha éppen kezdődik a szentmise, nem áll fel. A családoknak olyan kegytárgyat adhatunk, amire ha ránéznek, könnyebb a szívüknek. Valaki figyel rájuk, köztük van, szereti őket. Az időseknek? Már erősek, bátrak, nem tétoznak, nekik azt kell adni, amit kérnek.

*„Miért sírattok, Isten arca volt,
mely símogatón, hívón rám hajolt.
És én mentem, s most fényözönben élek.
Nem vagyok más, csupán egy tisztult lélek.*

*Sziromhullás volt, árnyékom lehullt.
A szemetek könnybe miért borult?
Ha emlegették, köztetek vagyok,
ha imádkoztok, veletek vagyok.
Ha rám gondoltok, mosolyogjatok,
emlékem így áldás lesz rajtatok.”*

Segíteni szeretnénk!”

Édesanyám a kijelölt úton tovább menni ezt a tudatosságot hagyta örökül nekünk! A Betlehembe betérő vendégek a vásárolt portékák mellé kaptak odafigyelést, türelmes meghallgatást, bátorító mosolyt, útmutatást, együttérzést, segítő szándékot, megnyugvást, hitet. Édesanya öröksége nagy felelősség. Kérjük a Jóistent, hogy segítsen minket tovább ezen az úton.

Nehezen találom a szavakat, amikor édesanyámról írok. Úgy ismerték őt, mint mindig gyönyörű, férje által rajongva szeretett, családját féltő gondoskodással körülölelő, energikus, erős asszonyt. Úgy hiszem, nem lehet röviden összefoglalni, mit jelentett ő családjának, és mit jelent a hiánya, amivel ezentúl együtt kell élnünk.

Minden egyes nap hálát adunk, és köszönjük a Jóistennek Édesanya minden érintését és ölelését, megtapasztaltuk általa a család nyújtotta biztonságot, megérezte a soha el nem szakadó kötelék értékét. Néha mintha a szél a bőre illatát hozná...

Köszönjük a tekintetét, mellyel kinyitotta nekünk a világ kapuját, és megmutatta, merre nézzünk. A szemében tükröződő boldogság a mi boldogságunk forrása lett. A benne fénylő szenvedés átértékelte velünk a legegyszerűbb, Istentől kapott ajándékokat. Megértettük, hogy az életben mindennek örülni kell, még annak is,

hogy fájdalom nélkül tudunk levegőt venni, hogy le tudjuk nyelni a falat kenyeret.

Köszönjük, hogy életében olyan sokat mosolygott és nevetett. Ezentúl ő is benne van minden kacagásunkban. Ha nagyszerű dolgok történtek velünk, amikről tudta, hogy fontosak nekünk, olykor örömeiben kicsordult a könnye. Lelkes volt, biztató, és csak neki hittem el, hogy szép vagyok, okos, és bármit elérhetek az életben.

Köszönjük azt a láthatatlan erőt, a szeretetet, amivel elárasztott bennünket, mert úgy tartotta, az mindenek felett való, köszönjük a megtartó szeretet bizonyosságát! Abban bízunk, hogy ez a szeretet enyhülést hoz a veszteség miatt érzett fájalmunkra.

*Isten nem a sikert várja tőlem,
hanem az erőfeszítést,
nem a célba érést írja elő,
csupán menet közben akar találni
visszatérésekor.
(Albert Schweitzer)*

*A Jász család nevében
Jász Katalin*

Ferences rendezvények

a 120 éve született Mindszenty József emlékére és a Jézus Szíve templom felszentelésének 85. évfordulójára

Szeptember 30-án 16 órakor dr Konkoly István püspök celebrált szentmisét, majd dr Áder János köztársasági elnökkel és Magyar Gergely ferences tartományfőnökkel együtt megnyitotta a Mindszenty József bíboros születésének 120. évfordulója alkalmából rendezett kiállítást.

Mindszenty nélkül más lenne a közös XX. századi történelmünk, de „az önmagunkról, politikai nemzetünk-ről alkotott önképünk is szegényebb lenne” – jelentette ki a köztársasági elnök és így fogalmazott: tartozunk Mindszentynek, aki a XX. századi magyar történelem egyik legkiválóbb alakja volt, de ennek ellenére méltatlanul keveset tudunk róla. „Ma is követendő példát mutat számunkra a cselekvő keresztényi szeretetből, a türelemből, az alázatból, a szabadság melletti kiállásból és az emberi méltóság feltétlen tiszteletéből.”

A kiállítás a Jézus Szíve templom toronyszobájában bemutatja a bíboros zalaegerszegi tevékenységét, valamint üldöztetésének, fogságának, és emigrációjának eseményeit.

A kiállításhoz kapcsolódó konferencián, október 1-jén **P. Kardos Csongor** – Mindszenty József és a ferencesek letelepedése Zalaegerszegen – címmel tartott előadást. Elmondta, hogy a Mária Magdolna plébánia 150 évig egyedül látta el a várost valamint a környező falvakat, és már nem volt meg a papság és a hívek között a sze-

mélyes kapcsolat. Szükségessé vált egy újabb templom építése. 1925. június 28-án volt az alapkövetétele. Az egész egyházmegyében gyűjtöttek az építkezésre. A barátok 1926. november 27-én költöztek a rendházba, az építés 1927. szeptember 20-ig tartott és 1927. szeptember 25-én szentelték fel a templomot.

Csomor Erzsébet Ferences mozaikok címet adta gondolatainak. Elmondta, hogy sajnos a levéltárból pont az 1927, 1928, 1929-es évek anyaga hiányzik, így nagyon kevés dokumentum van a ferences beköltözésről és a kezdeti gondokról. Tudjuk, hogy a régi Sörház épületanyagát kapták meg, a város adta a területet és az ingyen villanyt 1947-ig. 1937-ben orgonára gyűjtöttek, kérték a flaszter megcsinálását, a villanyvezetékek kicserélését. A kapcsolat a város vezetésével 1949-ig tartott.

Béres Katalin Mindszenty és Zalaegerszeg kulturális életéről szóló kitűnő dolgozatát már hallottuk, ismertetése 2012. évi 4. számunkban található.

Kubinszky Mihály professzor előadása Kotsis Iván emlékezetéről szólt. A kiváló építész tervezői pályája kezdetén neobarokk stílusban alkotott (zalaegerszegi Ferences templom), kiemelkedő munkája volt a reneszánsz stílusú Regnum Marianum templom, amit Rákosi 1951-ben lebontatott, helyére állították az 1956 októberében dicstelen véget ért Sztálin szobrot. Az

1930-as években munkáira a Bauhaus irányzat hatott, a balatonboglári plébániatemplomot műemlékké is nyilvánították. A háború után része volt Székesfehérvár egységes utcaképének kialakításában, több középület újjáépítését, átalakítását irányította és részt vett a budai vár helyreállításának tervezésében is. Életműve kiemelkedő, az emberi társadalomba jól illeszkedő.

P. Kálmán Peregrin egyháztörténész – Mindszenty József helyzetértékelése az 56-os forradalom idején és az azt követő években – címmel osztotta meg velünk gondolatait. Beszélt a forradalom alatti eseményekről, találkozásokról, tanácskozásokról, a bíboros rádióbeszédéről és annak hatásáról, az amerikai követségen eltöltött időről, és a Magyarországról való távozása utáni sorsáról. Érdekes volt fejtegetése arról a kényszerhelyzetről, amibe VI. Pál pápa került, mikor megfosztotta Mindszentyt esztergomi érseki székétől. Nem vagyok sem teológus, sem történész, így nyugodtan lehet más véleményen erről. Nem tudok évszázadokban, évezredekben, világméretekben gondolkodni, csak a kis emberi élet léptékében. De szilárd meggyőződés, hogy a Jóisten nem mindig azt a sorrendet tartja be jobbján és balján, amit mi itt a földön elgondolunk, megszabunk, és amilyen címeket és rangokat osztogatunk. Erősen hiszem, hogy a Mennyei Atya rég kijelölte helyét a megdicsőültek között.

Zimonyi Emerika

Gyalogos zarándoklat Zalaegerszegről a sümegi Szűzanyához

Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén egy maroknyi csoport gyalog indult el Zalaegerszegről, hogy a Fájdalmas Szűzanya ünnepére Sümegre érkezzen. Már erősen sötétedett, mikor a zarándokok betértek a nemesapáti plébániatemplomba, ahol Szalai Attila atya szentmiséjén vettek részt a helybéli hívekkel együtt. A teskándi lelkipásztor homíliájában szólt a kereszt csodálatosságáról, önmagunk szeretetének-szenvedésének felajánlásainak lehetőségei-

ről; Jézus megváltó szeretetéről, amely minden emberre kiárad.

A zarándokok szombat reggel Nemesapátiból Csehimindszentre indultak, ahol megpihentek. Vasárnap reggel ismét útra keltek, hogy részt vegyenek a sümegi Mária-búcsú szentmisén, kérve Égi Édesanyánkat, hogy esdje ki imáink meghallgatását Szent Fiánál.

Forrás: www.martinus.hu

Anyakönyvi híreink

Kereszteltek

Sorok Dalma Irén, Simon Péter, Horváth Lilla, Simon Solyom Axel József, Baráth Dóra Lujza, Babuszek Bodza Anna, Rajnics Zsolna Anna, Gáspár Anna Krisztina, Kónya Ádám, Pete Flórián, Forgács Lorenzo Angelo, Kardos Ádám, Varga Dénes, Papp Csenge Sára, Pintér Dorina, Bekő Bertalan, Pirzsók Patrícia, Lahocsniszky Lázár, Hosszu Barnabás, Varga Dorka, Horváth Anna, Horváth László, Tálosi Regina, Vajda Nikolett, Kocsis Boglárka, Kránicz Dorina

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Házasságkötés

Doszpoth Attila – Hlavács Viola, Horváth Balázs – Hadnagy Viktória, Csehi Róbert Imre – Kustány Kinga, Ifj. Lutter Tibor – Marton Veronika, Dr. Zorn András – Karáth Anita, Vékássy Ferenc – dr. Bezzeg Veronika, Bálint Balázs – Kovács Erna, Paizs Csaba – Barabás Alexandra, Dr. Zvekán Zoltán – Kovács Ágnes, Szabó István – Lődri Anna, Molnár Jutas – Nagy Tímea, Grebenár Kamilló – Móricz Viktória, Varga Gábor – Kósz Barbara, Szabó István – Kerkai Mónika, Déri Tamás – Fullár Helga, Domján Tamás – Pénzes Nikolett, Kirchner Dániel Tamás – Pesti Mónika

*Jókívánságainkat fejezzük ki az ifjú pároknak:
a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg házasságukban!*

Halálozás

Kálmán Győző (1943), Gergely János (1946), özv. Kummer Gyuláné sz. Horváth Ilona (1932), özv. Hetesiné Ekler Ágnes (1934), özv. Hegedüs Józsefné sz. Kosztelnik Erzsébet Mária (1932), Tóth József (1932), özv. Ivánkovics Istvánné sz. Vég Mária Magdolna (1923), Farkas Károlyné sz. Somogyi Rozália Piroska (1936), Németh Lajosné sz. Darvas Katalin (1954), özv. Sárkány Lászlóné sz. Gosztonyi Irén (1934), Büki István (1957), özv. Hegedüs Ferencné sz. Vass Irén (1922), Jász Lajos Sándorné sz. Fehér Ildikó (1956), Kolompár Gyula (1941), özv. Horváth Istvánné sz. Gálos Ilona (1924), Lutter Lajos (1923), Kovács Béla (1935), Magyar István (1921), Nagy Magdolna (1930), Mátyoki Istvánné sz. Szabó Jolán Katalin (1948), Tóth József (1938), Bogár Rozália (1924), Farkas József (1928), Szabó Miklós (1937), Tóth Zoltán (1931), Farkas András (1975), Cseh Imréné sz. Farkas Friderika (1937), Némethi László (1931), Kocsis Katalin (1956), Menczingár Sándorné sz. Bakos Erzsébet (1931), özv. Gáspár Józsefné sz. Pethő Olga (1925), Bezlay Richárd Gábor (1980), Tóth Lászlóné sz. Kardos Mária (1925), Butti Imre (1929)

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

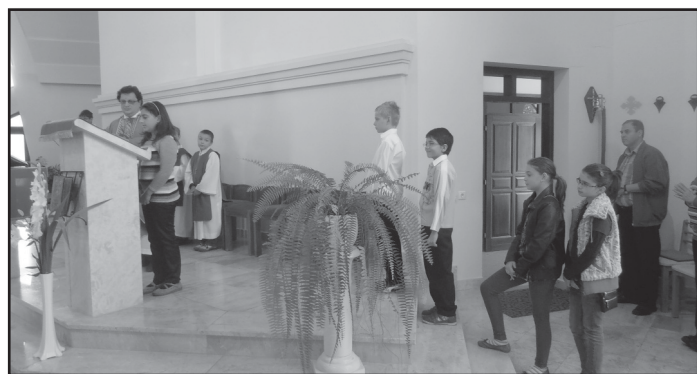
Veni Sancte a Kertvárosi Templomban

2012. szeptember 23-án, a 11 órakor kezdődő Veni Sancte szentmisevel köszöntötték a Liszt Ferenc és Eötvös iskola hittanos diákjai, valamint a Kertvárosi hívek az új tanévet. Tamási Evelin és Harmath Barnabás, a Liszt Ferenc Tagiskola 6. osztályos tanulói egy nagyon szép vers elmon-

dásával tették ünnepélyessé ezt a tanévnyitó szentmisét. A könyörgéseket Endrédi Fekete Ági és tanítványai az Eötvös Iskolából olvasták fel.

Bokor Zoltán káplán atya a bemutatott szentmise után, ez alkalomból köszönt el a Kertvárosi hívektől. A hívek nevében Halász Sándor kedves

szavakkal köszönte meg Zoltán atya zalaegerszegi szolgálatát, a szívhez szóló tanításait, az együtt töltött két esztendőt, Isten áldását kérve tanulmányaira és további lelkipásztori szolgálatára.

*Kép és szöveg:
Tomba Viola és Tausz Rózsa*

Élő rózsafüzér a családokért, papi hivatásokért és a városért

Gyönyörű őszi időben, ragyogó napsütésben indult az élő rózsafüzér zarándoklat a város két plébániájának szervezésében a kertvárosi templomba, október 6-án.

Több irányból – a Mária Magdolna templom elől, a zalabesenyői Szent Anna templomtól, és a ferences Jézus Szíve templomtól indultak a hívek, – hogy felajánlják zarándoklatukat a családokért, papi hivatásokért és a városért. A nagytemplomtól Óra Krisztián atya és plébániánkon gyakorlati idejét töltő Pete Polgár Máté kispapunk, Zalabesenyőből Stróbel László atya, míg a ferences templomtól Ocsovai Grácián atya vezette hegyen-völgyön át a zarándokokat. Így a várost körbeölelve, az örvendetes rózsafüzért imádkozva és énekelve értünk el utunk végső állomásához, hogy szentmisében hálát

adva kérjük Szűzanyánk segítségét, pártfogását családjainknak, városunknak és eszközölje ki Szent Fiánál, hogy minél több fiatal meghallja és elfogadja Jézus hívó szavát, mert az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Délben az „Úr angyala” imádság után vette kezdetét a szentmise, melyben az atyák együtt mutatták be a legszentebb áldozatot. László atya szentbeszédében a mai emberekben megfogytakozott reménységre, ennek következtében a lelkierő hiányára mutatott rá.

Ha mindezek hiányoznak az emberek életéből, ott megfogytakozik a türelmes szeretet, a felelősségtudat. A lelkierőt csak az élet teremője adhatja meg számunkra, ha imádkozó, Istenhez forduló emberekké válunk. A rózsafüzér imádság a lelkierőhöz vezető út.

Míg imádkozuk, Jézus élete pereg

előttünk, s ha kérjük, a Szűzanya is imádkozik érettünk, bűnösökért. Ha szívünk alázatos lesz, naponta tudjuk érezni Isten kegyelmét, megtapasztaljuk irányítását, ezáltal válhatunk imádkozó, szolgálattelvő Istenkeresőkké. A naponta kitartóan, hűségesen elmondott rózsafüzér-imádságban kapunk erőt, melyet tovább tudunk adni, így megérezhetjük a kegyelem és a szeretet megtartó erejét. Erősödjünk meg azon az úton, mely a Szűzanyairányításával Szent Fiához vezet. Ha letértünk az igaz útról, az út szélére sodródtunk, fogja meg kezünket és vezessen vissza mindnyájunkat! – fejezte be szentbeszédét László atya.

A szentmise után Grácián atya ezüstmisés áldásban részesített bennünket, mi pedig ezt az áldást vittük haza szereteteinknek.

Salamon Károlyné

A hónap szentje:

Szent Brunó

„Akarni kell szentnek lenni. Akarni kell Isten akarata szerint élni. Ezt az akaratot állandó reggeli és esti imádság tárgyává kell tenni.”

Születésének pontos idejéről és családjáról nincsenek adatok. Amit tudunk Brúnóról, hogy az alsó-rajnai nemességhez tartozott, és 1030 körül született.

Kölnben kezdett tanulni, majd Reimsben fejezte be tanulmányait. Nagy műveltségre tett szert, mind a vallásos, mind a világi irodalomban. Korán készült a papságra és miután felszentelték a reimsi katedrális kanonokja lett és a káptalani iskola tanára, majd az iskola vezetője. Kiváló tanár volt, a tanítványai rajongással szerették és ünnepelték, köztük a későbbi II. Orbán pápa.

Brúnó azonban ennél sokkal többre vágyott. Őt nem elégették ki a szellemi élet örömei, az egyre nagyobb kinevezések. Amikor felajánlották számára a reimsi püspökséget, nem fogadta el. Akkor már végleg megérett benne a gondolat, hogy elhagyja a világot és a szegény Krisztust fogja követni. A remeteséget választotta, ahol szegénységben, magányban és vezeklésben élhet. Ahol zavartalanul együtt lehet ő és Isten.

Ő volt az, aki Chartreuse erdejében telepedett le, kicsi külön kunyhókban akkor már hat társával kezdte meg a remeteséget csendben, állandó hallgatásban, imában és böjtben. Nem gondolt arra, hogy rendet alapítson, csak azt tartotta fontosnak, hogy a nagy szent remeték hagyományát folytassa. A helyről

karthauziaknak nevezte el közösségét. Mindenféle szabályzat nélkül egymás közelében éltek, egyedüli példa és szabály Brúnó élete volt.

„A magány oly út, mely az élethez vezet” – volt egy híres mondanása, és számára, számukra az élet egyetlen értelme Isten.

Hat év után, azonban véget ért zavartalan, a világtól elrejtett élete, mert régi tanítványa, 1090-ben már II. Orbán pápa, magához hívta, hogy tanácsadóként álljon mellette. Brúnó Itáliába ment, de rövid idő múlva kérte a pápát, hogy Rómában remeteséget alapíthasson. Kérése teljesült. Azonban nem próbálhatta meg a pápa közelében a remeteéletet, mert nemsokára a pápával együtt menekülnie kellett.

Élete végén alapította a második helyet rendje számára, a kalábriai La Torreban.

Még életében Brúnó küldte az első három karthauzit Magyarországra és IV. Béla királyunk idejében meg is telepedtek nálunk. Értékes munkát végeztek a kódexfestés, írás és másolás művészetében. Azonban a török hódítás és a reformáció idején a karthauzi rend kihalt Magyarországon.

„Hivatásunk, hogy megmaradjunk cellánk csöndjében és magányában. Ez az a szent hely, ahol Isten társalog szolgálójával, szolgálójához szól, gyakran elbeszélgetnek, mint az barátok között szokott történni. Isten igéje itt egyesíti magával a hűséges lelkeket, itt egyesül a föld és az ég, az emberi és az isteni.”

Nátrán Józsefné

Lelkipásztori munkatársak képzése

A képzés négy hétvégén valósul meg péntek estétől vasárnap délig. A legközelebbi hétvége időpontja 2012. november 16-18.

A program célja lelkipásztori munkatársak képzése, akik megfelelő lelkipásztori irányítással alkalmassak az egyházmegye főpásztora által engedélyezett egyházi igehirdetési és pasztorális alaptevékenységek ellátására a hatályos egyházi törvényeknek és előírásoknak megfelelő munkakörökben és kompetenciákkal.

A program előadói:
biblikum:

dr. Martos Levente Balázs

dogmatika:

dr. Németh Norbert

egyházjog:

Molnár Szabolcs

liturgia (elmélet és gyakorlat):

Bodorkós Imre

közösségépítés: Horváth József

lelkiség: Császár István

A képzést sikeresen elvégzők tanúsítványt kapnak.

Forrás: www.martinus.hu.

Egyházi szolgálattevők (sekrestyések és gondnokok) képzése

A képzés időpontja: **november 17.**

Képzés sekrestyéseknek és templomgondnokoknak egyházi szolgálatuk még hatékonyabbá tétele érdekében szombatonként 9 és 15 óra között.

Október 21-én, vasárnap országos **gyűjtést** tartunk templomainkban a **missziók javára**.

Október 24-én, szerdán 16³⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szenzmise**.

Október 30-án, kedden a kertvárosi templomban a **szenzmise és az imaszolgálat** 17 órakor kezdődik.

Október 31-én, szerdán 16³⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szenzmise és az igeliturgia**.

November 2-án, pénteken az **Egyházmegye elhunyt püspökeiért és papjaiért** felajánlott püspöki szentmise 6⁴⁵-kor kezdődik a szombathelyi székesegyházban.

November 2-án, pénteken 16³⁰-kor kezdődik a Göcseji úti temetőben és a Kálvária kápolnában a **halottak napi megemlékezés**.

November 7-én, szerdán 16³⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szenzmise és az igeliturgia**.

November 9-én, pénteken 17 órakor kezdődik Szombathelyen a **Szent Márton vesperás**, utána kerül sor a **lampionos felvonulásra**.

November 10-én, szombaton 10 órakor kezdődik Szombathelyen a **Szent Márton ünnepség**. A szentmisében a homiliát dr. Várszegi Asztrik pannonhalmi főapát-püspök mondja.

November 13-án, kedden a kertvárosi templomban a szokásos **13-i fatimai szentmise és szenzmise** 17 órakor kezdődik.

November 14-én, szerdán 16³⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szenzmise**.

November 21-én, szerdán 16³⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szenzmise és az igeliturgia**.

November 25-én, vasárnap országos **gyűjtést** tartunk templomainkban a **karitás javára**.

November 25-én, vasárnap Szent Katalin búcsú lesz a Zalabesenyőt templomban.

November 28-án, szerdán szenzmise- imádással ünnepeljük a **kertvárosi templom felszentelésének évfordulóját**.

November 28-án, szerdán 16³⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szenzmise**.

Mindszenty engesztelő imanap

Minden hónap 29-én engesztelő imanapot tartanak Csehimindszenten (Mindszenty József bíboros, hercegprímás szülőfalujában) a Mindenszentek-templomban 18 órakor.

Az imanap célja, hogy a nap 24 órájában mindig legyen valaki, aki imádkozik a bíboros úr mielőbbi boldoggá és szentté avatásáért, valamint engesztelnek a hercegprímás szándéka szerint, amelyet 1946. január 25-én hagyott jóvá: „A Világ Királynője nagy engesztelő mozgalomra főpásztori áldásomat adom.”

Közös liturgikus program:

18 óra: Keresztút a templomban

19 óra: Szentmise

20 óra: Engesztelő imaóra

21 óra: Fáklyás körmenet a

Mindszenty-szoborhoz

Minden Mindszenty tisztelőt és imádkozni, engesztelni vágyó embert nagy szeretettel várnak. Akik távol élnek vagy valamilyen ok miatt nem tudnak részt venni a közös imádságon, azok otthonaikban kapcsolódjanak be az imanap valamely órájába.

Forrás: www.martinus.hu

Az **Ünnepi Harangszó** következő száma **2012. november 25-én** jelenik meg.

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója. Megjelenik kéthavonként.

Szerkeszti: Tájékoztatási Munkacsoport

E-mail: harangszo@mariamagdolna.hu

Felelős kiadó: Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

8901, Zalaegerszeg, Balatoni u. 1., Pf.: 91.

Tel.: (92) 599 230, Fax: (92) 599 231

Web: www.mariamagdolna.hu

E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Tipográfia: Frimmel Gyula

Nyomdai előkészítés: Paksa Tamás

Nyomás: Gura Nyomda Kft.

Zalaegerszeg, Hock J. út 92/B.

Telefon: (92) 599 464

